

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 4 APRIL 1930 N° 3

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

DE GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

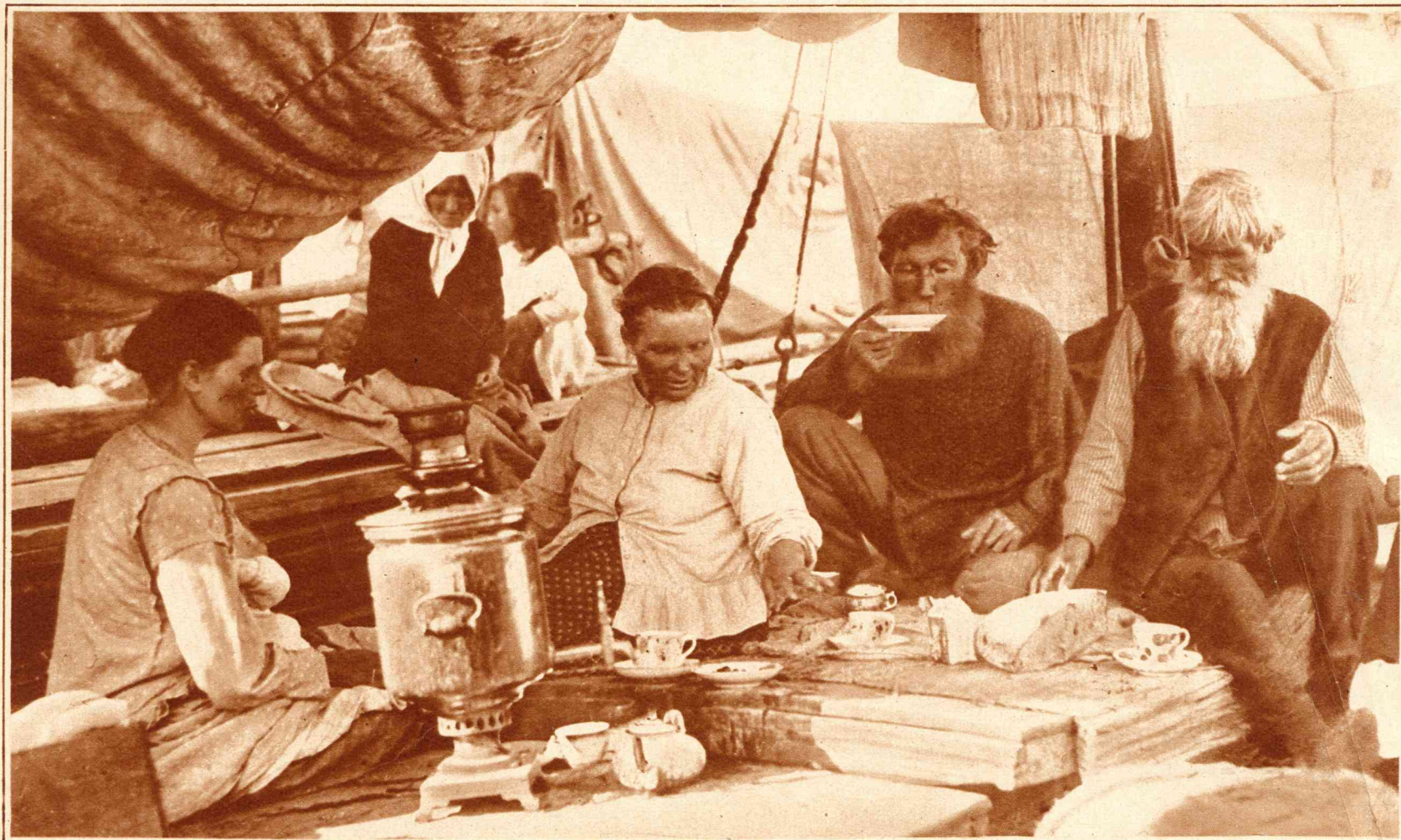
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

DE KOERDISCHE PRINSES LEILA BEDERKHAN

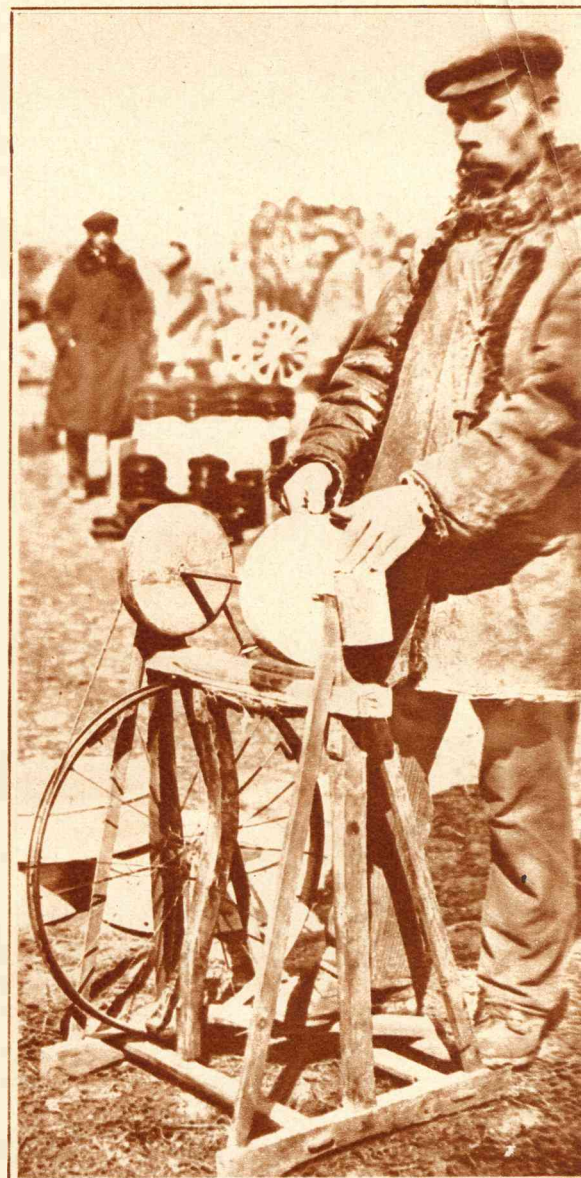
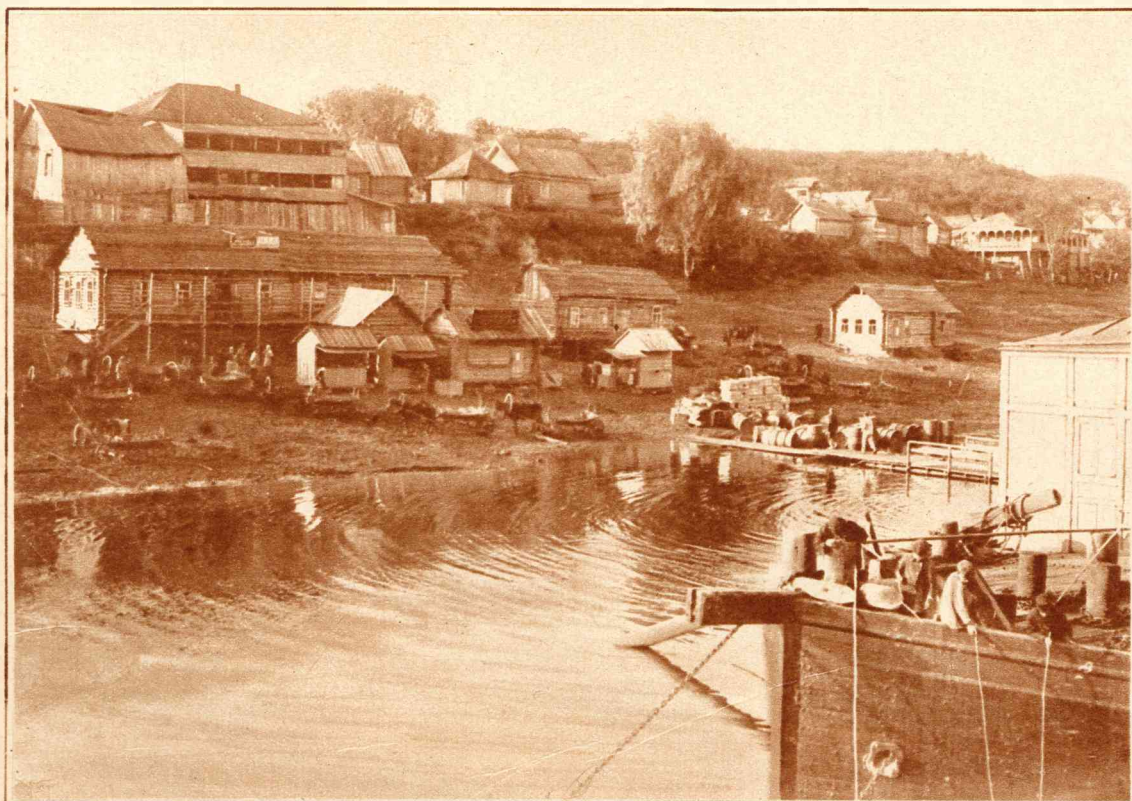
de dochter van den laatste Emir van Koerdistan, Abdul Razzah, die, na door de Turken naar 't eiland Rhodus verbannen te zijn, door hen om 't leven werd gebracht. Door 'n toeval mist zij echter te ontsnappen en uit te wijken naar Parijs, waar zij een centrum van Oostersche Kunst stichtte, in samenwerking met den vroegeren leider van ballet en orkest aan het Koerdische hof, Maurice Naggjar. Zondagavond a.s. zal zij in Diligentia een dansavond komen geven op initiatief van het Concertbureau J. Beek. Een kamerorkest onder leiding van M. Naggjar zal haar begeleiden.

Op het dek van een Wolgabisscher. De heele familie is gezeten rond de „Samovar.“

LANGS DEN BOVENLOOP VAN DE WOLGA

De Wolga, de grootste van de vele rivieren, die Rusland doorsnijden, is door de dichters in weemoedige en melodieuze volksliederen vaak bezongen. De Russische zangers, die in de laatste jaren door Europa trekken, hebben ook in ons land deze prachtige wijzen bekend doen worden. Een lied als „De Wolgasleepers” is vrijwel aan ieder bekend en de koorleiders hebben met de voordracht er van overal de

Een messenslijper op een der dorpsmarkten.

Een der vele armoedige dorpen aan den bovenloop der rivier

grootste waardeering ondervonden. Nu door de nieuwe politiek, die in Rusland ten opzichte van de landbouwers wordt gevolgd, het boerenleven aldaar meer dan anders de belangstelling trekt, hebben wij gemeend thans een serie foto's te moeten brengen van het leven op en langs den Wolgastroom. Zij geeft tevens eenig denkbeeld van het bestaan der dorpelingen, en van de omgeving waarin zij wonen.

Voor hij ter „Kirmasch“ (markt) trekt, herstelt de boer zijn wagen.

Vruchtbare meides: strekken zich over honderden kilometers langs den stroom uit.

In de haven van het stadje Minsk.

VAN HEINDE EN VER

Op de Ideal-Home-tentoonstelling, die alle nieuwe vindingen op het terrein der huishouding te zien geeft, treft men ook dezen prachtige luipaard. Of dat nu te beteekenen heeft, dat luipaarden het nieuwste zijn op het gebied van huisdieren?

Hoe de New-Yorksche communisten tegen-protesteerden. Als een wederkerig protest tegen de actie welke alom gevoerd wordt tegen de geloofsvervolgingen in Rusland hebben de New-Yorksche communisten een groote meeting gehouden in het Bronx Coliseum. Drie kolossale figuren, die in den optocht werden meegevoerd, stelden voor den monnik Raspoetin (den godsdienst), den laatsten Czaar (het monarchisme) en een fabrikant ('t kapitalisme).

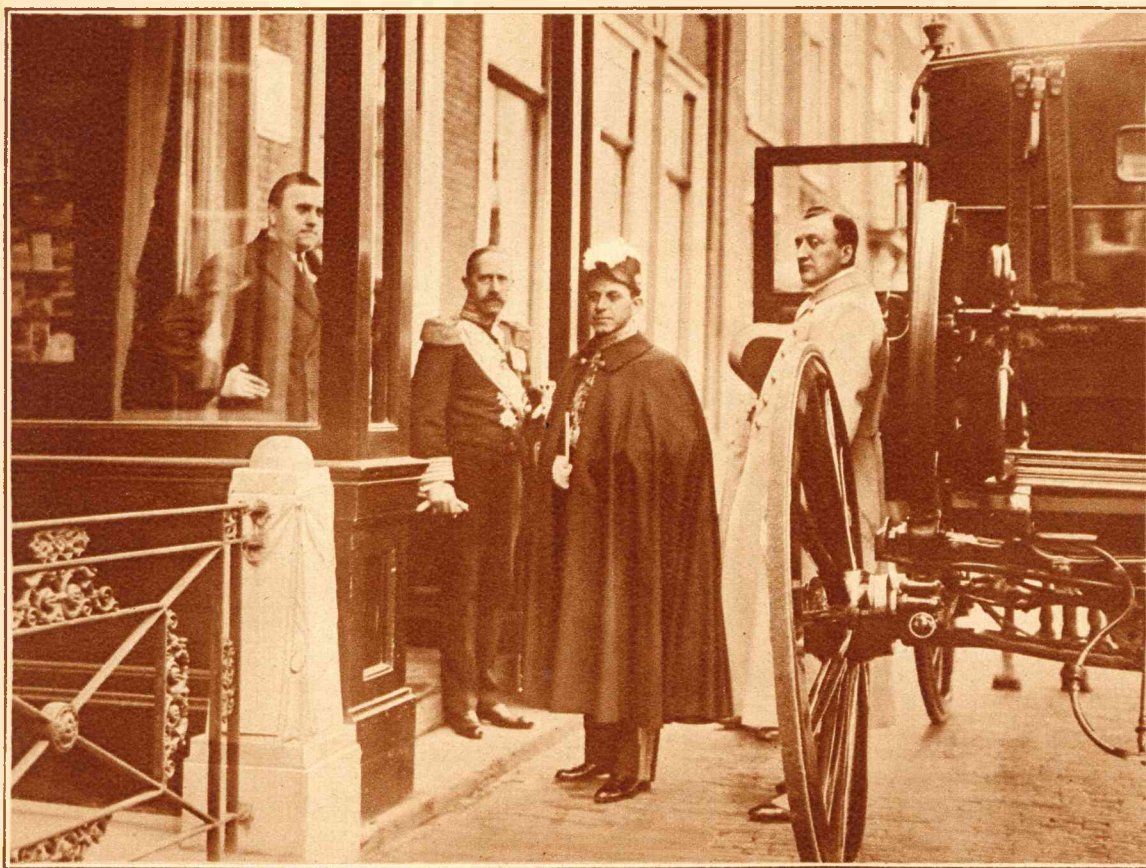
Hindernisrennen.

De nieuwste mode in pyama's: een droom van blauw satijn, blauw chiffon en rose kant. (Foto Paramount)

Langs den Zwarteweg

De nieuw benoemde gezant van Yougo-Slavië bij ons Hof, de heer B. Christitch, werd verleden week door H. M. de Koningin in audiëntie ontvangen, ter overhandiging zijner geloofsbriefen. Op onze foto ziet men Zijne Excellentie met H.M.'s ceremoniemeester, baron van Hardenbroek van Lockhorst.

tegen den grond gekwakt met zekeren zwier.

Trampalen middendoor gereden. Menschen vermorzeld.

Bijna geen dag van deze Lentemaand is verstreken zonder minstens één ernstig ongeval. *Ernstig!* Want statistisch werd juist dezer dagen nog geconcludeerd, dat Den Haag een gemiddelde van acht (zegge en schrijf: aa, cee, ha, tee = acht) verkeersongevallen per dag telt.

Acht ongevallen per ééne stad per dag.

..... !!!
De heldendichten, die er geschreven zijn op het zeemansleven; het proza, dat er gewijd werd aan luchthelden — och, voor dengeen die lezen kan, weegt al dat litteraire fraais niet op tegen de sobere nieuwsregels in de dagelijksche couranten over de ongelukken op straat.

Niet op zee, niet in de lucht, niet op de spoorbaan bewegen zich tegenwoordig de helden der menscheit; — neen! Duizendmaal neen en nogges neen! De helden en heldinnen dezer eeuw sneuvelen op het asphalt, op de straatkeien! 'n Brief gaan posten in 't busje aan den overkant is veel risicanter dan 'n reis naar Indië!

Haagsche Kroniek

Voorjaarsweer en de... gevolgen? — Verwilderings — Acht ongevallen per dag het Haagsche gemiddelde — Wat is het risicantst? Sigaren gaan koopen aan den overkant! — Delftsche studenten — Gebloed naar 't „broo” — Gekken slimmer dan verstandigen — Justitieele onbegrijpelijkheden.

Zit 't 'm in 't voorjaarsweer der laatste dagen? Speelt het krachtige weer van dezen tijd, dat den mensch moe en slaperig maakt soms — maar ook *opgewonden* — speelt dat sterke en sterkende weer den mensch soms rare parten? Is hij te dartzel, te ongewend aan 't zuivere licht nog, nu-ie gekropen is uit de donkere mollenholten, waar de winter hem zoo lang in opsloot?

Wie zal 't verklaren?

Maar 'n feit is het, dat speciaal het leerenjassengilde 'n zeer gevaarlijke activiteit aan den dag legt in de laatste weken!

Er schijnt van benzine vermengd met ozon 'n zenuwachtige invloed uit te gaan.

'n Merkwaaardige *verwilderings!*

Verkeerspaaltjes, lantaarnpalen, ja menschen werden dagelijks

In de plaats van het rosarium, dat dezen herfst is opgeruimd, heeft men in onzen Dierentuin een kunstmatigen bokkenberg gebouwd, en de vorige week hebben de eerste kluiter-aars, een vader en moeder antilope, de imitatierooten beklommen en hun nieuwe woning verkend.

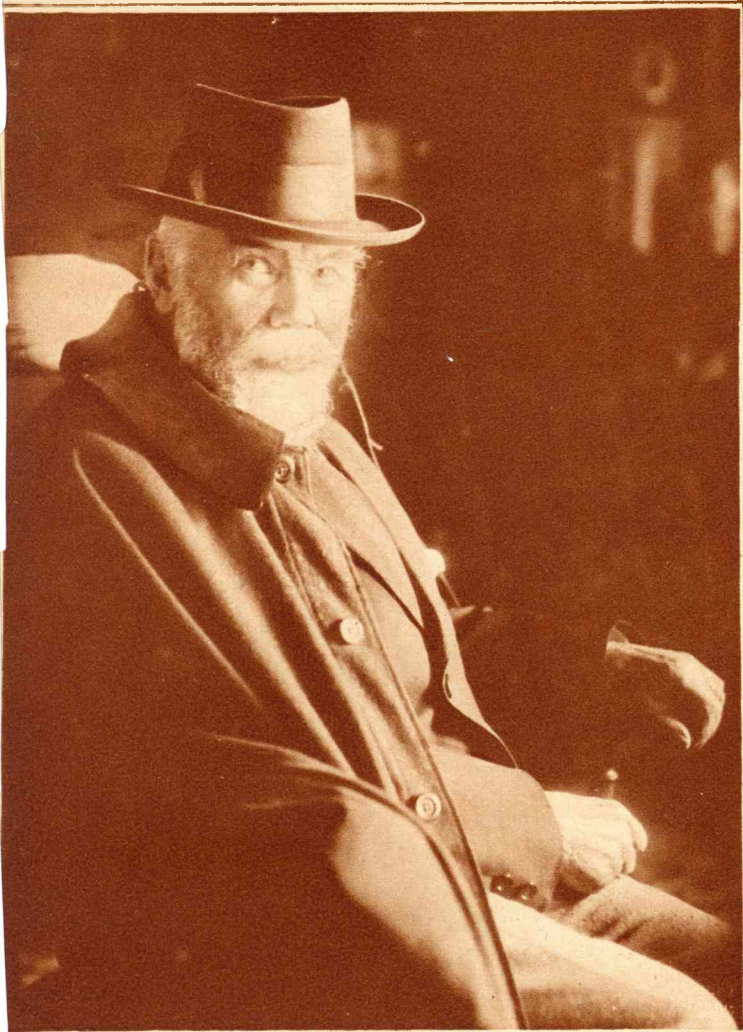
Zondagmiddag a.s. zullen de bekende Parijsche cembaliste Pauline Aubert (links) en de Haagsche zangeres Toos Schleijs (rechts) concerteeren in Diligentia.

Voorals 't voorjaar is!

Als de knoppen in duizenden en duizenden, in miljoenen openbarsten. Als de vogelen uitgelaten van levenslust het hoogste lied uit-tijlpen in de zwellende takken. Als de voorjaarszon haar gouden lichtbundels doet stralen tegen de aarde, die scheurt van de ontombre groeikracht, die er in haar woelt.

Als de zee als één plas goud te deinen ligt en het schuim harer branding in miljoenen paard-droppen op onze kusten strooit. Als de luchten trillen van het krachtige licht, dat er zilverig over de wereld zindert. Het machtige licht en de van groei-

r. Frederik van Eeden, de door velen gewaardeerde schrijver en dichter, vierde sterren zijn 70sten verjaardag. In de Haagsche Volksuniversiteit is, naar men weet, n uitgebreide tentoonstelling georganiseerd betreffende zijn leven en werk.

amheid zwangere luchten den mensch tot slapens en uitputtens
oe verzadigen....

Ja, dan is 't heel riscant, aan den overkant sigaren te gaan
open!

Want de krachtige voorjaarsluchten die den mensch omhui-
eren, ze maken hem uitbundig!

Zooals de Delftsche studenten, die deze week 'n orgelman tot
glaasje pils uitnoodigden, doch den stumper optrokken van den
rond naar het balkon der „Phoenix“-sociëteit en toen.... hem
aar beneden wierpen, waar hij neerkwam op een diender!
e jeugd, die bezeten was van voorjaarsweelde....

Den agent, die toen z'n sabel trok
n den orgelman daarmee bebeukte, ik
oem ook hem bezeten van het voorjaar.

En dat de studjes toen den politie-
an weer besprongen en hem z'n helm,
abel, koppel en tuniek benamen, hem
tterlijk in z'n hemmetje zetten — ik
ooi het maar weer op de prikkelende
entelucht die den mensch dronken
hijnt te maken. *Gehoeid* werd één der
udjes naar „broo“ gebracht door ter
ssistentie toegesnelde politiedienaren
n ook dat....

Inderdaad, de Lente is de gebeurtenis
ezer week!

De menschheid is 'n beetje.... gek.
Behalve de gekken, die nu blijken
limmer te zijn, dan de z.g. verstandigen.

Ik denk hier aan den „gentleman“-
mbreker, den man met de laarzen, rijzweep
n wat er allemaal zoo tot de uitrusting
an 'n gentleman-aan-den-buitenkant
behoort. Aan den dertigjarigen meneer,
die z'n slag sloeg in Bloemendaal, Hilli-
gersberg, Wassenaar, Voorburg, Rijswijk,
Haarlem, Oegstgeest en bij ons. Die
net z'n „gekken“ kop 'n kraakje ver-
lichtte te Wassenaar, dat 'm achtduizend
op opleverde. Nu is 't waar: als je por-
retjes laat maken met 'n rijzweep onder
e arm, kun je 't al bezwaarlijk voor
minder doen!

Zijnele reisde met 'n koffer van 'n ander!
„Natuurlijk!“ — zou ik zoo zeggen,
als je gek bent, dan denk je, dat 'n

ander z'n spullen de jouwe zijn.
Verstandigeluidenkenzooniet(?)
En via dien koffer kwam-ie in
't Huis-van-Bewaring terecht.

'n Half jaar heeft-ie gezeten
in 'n krankzinnigengesticht.
Toen was-ie beter! Na zijn beters-
chap, z'n herstel, zag-ie kans
in 'n half jaar tientallen van
inbraken te leveren en de heele
wereld te verneuriën.

Of-ie dus ook goed hersteld was.
Werkelijk — dat gekkenhuis
heeft eer van z'n werk.

Ben ik wél ingelicht, dan
voelt-ie zich weer minder goed.

Voelt zich weer zoo'n beetje
stapel worden.

't Zal mij benieuwen of de Rechters weer
gek genoeg zullen zijn om zich door dezen
gek te laten „nemen“. Voor den tweeden
keer. Maar 'n advocaat, die probeeren zal hem
stapelmesjokken te laten verklaren, dien krijgt-ie
zeker. En dan is-ie al weer 'n heel eind op streek,
deze *pientere gek!* —

Want het kan bij de Justitie soms erg raar
loopen. En als u 't niet gelooft, vraag het dan maar
aan Mendel Bekker, die eenigen tijd geleden vrij-
gesproken werd en nu weer gesignaleerd wordt,
omdat-ie vijf jaren kreeg voor het vrijgesproken
feit.

Zóó was Mendel vrij man en zoo eischte men
twintig jaren tegen hem. En dan hoef je nu juist
niet Mendeltje Bekker te zijn om 'n eindje uit de
buurt te gaan, voor ze je bij de uitspraak weer bij
je kladden nemen.

Een fraaie hindernissprong van
mevrouw van Hoboken op Has-
san, bij de Cross-Country, welke
de Zuidhollandsche Jachtver-
eeniging Zaterdagmiddag hield
in de omgeving van het buiten
Voorlinden te Wassenaar.

In vollen ren: de heer A. Stric-
ker op Rosière bij de laatste
Cross-Country van de Zuid-
hollandsche Jachtvereniging.

Z'n advocaat is nu
voor hem in cassatie
gegaan en als Mendel
boft, dan komt-ie weer
vrij en zoolang zal-ie
zich wel buiten den
wind houden. Maar dat
Mendel onbegrijpelijk
z'n simplen kop zit te
schuilen in z'n schuil-
hoek, da's zeker en...
neem 't hem kwalijk?

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 31 Mrt. '30.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

En nu blies en zuchtte de lispelende stem door het vertrek, terwijl de reus een courant ontvouwde.

„Al gezien, John?”

Carmody wierp een blik langs de hoofden der berichten en glimlachte. „Bob Terry?”

„Ja — en neen.” Het lispelen scheen bijna dreigend te worden. „Ik bedoel, waar hij naar toe is gegaan.”

„Wat! Je wilt toch niet zeggen —?”

„Ja ja. De eerste editie van het avondblad bericht, dat hij tijdelijk zal verblijven ten huize van Peter Borden, den ijzermagenaar. IJzermagenaar! Hoe vind je 'm?”

„'n Kindsche ouwe man, is 't niet?” informeerde Carmody met vriendelijke stem.

„Een vervloekte idioot: dat is hij! Maakte den jongen indertijd kapot, omdat hij geen aasje gezond verstand bezit — en neemt hem nu hals over kop met open armen op. Ik heb dien Borden nooit vertrouwd —”

„Te eerlijk, Willie. Ik vertrouw nooit een man, die te eerlijk is.”

„Ja.” Het fluisterend gelispel klonk opnieuw door de kamer. „Nu is de jongen een en al wrok tegen hem. Dat weet ik van Todd Shannon; hij en Todd zijn kameraden geweest en dus —”

„En dus zal hij mij belanden. Dat staat als een paal boven water. Je moet extra vriendelijk tegen den jongen zijn, Willie.”

„Jawel Baas. En dan —”

„Dat is alles, Willie. Scheer je weg, ouwe jongen.”

De reusachtige kerel aarzelde — toen draaide hij zich om en ging heen. Carmody keek hem een oogenblik glimlachend na. Toen hij weer alleen was, stond hij op en liep naar een spiegel, die aan den muur hing. Hij glimlachte vaag naar het gladde, argelooze gezicht, dat in het glas weerkaatst werd. Hij trok zijn das recht en stak de bescheiden saffieren speld opnieuw vast. Hij frommelde met een zijden zakdoek en schikte dien opnieuw in zijn borstzak, zoodat alleen de uiterste punt te zien kwam. Toen slenterde hij terug naar zijn lessenaar en drukte op den belknop.

Kathleen Shannon kwam binnen en Carmody sloeg de oogen neer. Hij had nooit kunnen wennen aan de betoovering van haar nabijheid — aan de wetenschap, dat één enkel drukje van zijn smalle vinger op den belknop haar bij hem zou brengen.

Nu keek hij naar haar — het ééne ding op de wereld, waarnaar hij het diepst verlangde en dat volstrekt onbereikbaar was. Daar stond zij in zijn kamer, rustig en liefelijk en onbeschrijfelijk waardig; haar oogen en heur haren waren diep zwart en haar gezicht zoo blank als een camee. Bij alle gratie sprak haar verschijning van een stalen energie; beweeglijkheid van geest en evenwichtige beheersching schenen in haar tot een wonderlijke harmonie te zijn gekomen. Zij was één en al charme en aantrekkelijkheid, waar John Carmody niets scheen dan een dor intellect.

Zij bewoog zich rustig en zakelijk door het vertrek en ging aan zijn lessenaar zitten, vlak bij hem; zóó onbewust scheen ze van zijn nabijheid, dat hij het bijna als een beleediging voelde. Hoezeer hij ook gewend was aan de onpersoonlijkheid van haar

houding, liet deze toch nooit na, hem te wonden als een dolksteek. Haar stem was koel, beheerscht, achteloos.

„Ik ben klaar, mijnheer.”

Hij kwam met een schok tot de werkelijkheid terug. „Vandaag niet, Kathleen. Ik wilde met je spreken.”

„Ja mijnheer.” Zij keek op en glimlachte, zichtbaar verheugd over zijn belangstelling en totaal onbewust van zijn diepere gevoelens.

„Bob Terry is uit de gevangenis terug, Kathleen.”

„Oom Todd's kameraad?”

„Ja. Je kent de geschiedenis natuurlijk?”

„Ja. De zaak Borden. Verduistering, als ik me niet vergis?”

„Verduistering, juist. En ze hebben zoo pas zijn onschuld ontdekt. Hij heeft drie jaar gezeten. Denk je daar eens in — een onschuldige jongeman! Het is al hard genoeg voor een schuldige —”

Zij sloot half haar oogen. „Oom Todd is erg op hem gesteld. Hij heeft me erover geschreven — en eens, toen ik hem in de gevangenis opzocht, heeft hij me Terry aangewezen. Hij deed me denken aan — Wel, u heeft wel eens een werkelijk goed acteur Hamlet zien spelen, is 't niet? Nu, zoo was hij. Hij liep de binnenplaats maar op en neer, heelemaal alleen — en scheen maar niet heelemaal te begrijpen, waar dat alles toe diende. Ik heb het nooit vergeten.”

„Je hebt dus zeker wel erg met hem te doen?”

„Verschrikkelijk. De manier waarop ze hem behandeld hebben, is afschuwelijk. En u begrijpt wel, mijnheer Carmody, dat ze het hem ook in de toekomst niet al te gemakkelijk zullen maken.”

„O nee, dat zullen ze juist wel. Als ik het goed begrepen heb, heeft Peter Borden den jongen man bij zich in huis genomen.”

Zij maakte een grimas van weerzin. „Die theatrale oude idioot! Dat is juist iets voor hem, om zoo met één weidsch gebaar zijn geweten tot zwijgen te brengen! Wel, als Terry zóó is, als ik me hem voorstel uit oom Todd's verhalen —”

„Dan zal hij het niet lang uithouden, hè?”

„Juist mijnheer.”

„Ik denk er precies zóó over. En dan zal hij leelijk aan lager wal raken.” Carmody had er nooit welwillender uitgezien dan op dit oogenblik. „Ik krijg altijd zoo'n eigenaardig gevoel, als ik aan Todd Shannon denk, Kathleen. Alsof ik niet alles voor hem had gedaan, wat in mijn vermogen lag. En alsof ik dat goed moet maken aan den eersten den besten vriend van hem, die binnen mijn bereik komt. Ik heb door mijn praktijk genoeg ondervinding, om te kunnen beseffen, wat die jongen heeft doorgemaakt en wat hem in de toekomst misschien nog te wachten staat. Als ik me niet sterk vergis, is hij een onschuldige man met een crimineele psychologie. Zelfs zijn eigen hand is tegen hem. Nu, ik geloof, dat ik er tegenover jou geen doekjes om hoef te winden —”

Zij bloosde diep. „U bedoelt, omdat mijn oom een veroordeelde is.”

„Nee. Och toe, Kathleen — neen, ik bedoel, dat jij heel wat van me weet, méér, dan ik zou willen, dat de meeste mensen wisten. Jij weet, dat mijn opvattingen over recht en onrecht afwijken van wat sommigen daaromtrent denken.

Je weet, dat ik verscheidene rechters, verscheidene gezworenen en een heele massa particulieren naar mijn hand zet, als ik dat wil. Je weet, dat ik nooit geprobeerd heb, dat voor je te verbergen; om te beginnen zou dat praktisch niet goed mogelijk zijn geweest en daarbij komt nog —”

„Laten we daar niet verder over spreken, mijnheer Carmody. U maakt me bijna verlegen, ik weet niet, hoe 't komt. Maar één ding kunt u van me gelooven: ik denk niet hard over veroordeelden, ik neem hun menselijke zwakheid in aanmerking en ik heb ontzaglijk veel medelijden met ze. God weet, dat de ervaring met oom Todd me barmhartigheid heeft geleerd, en doordat ik zijn nicht ben, heb ik ook de rest van de bittere les geleerd — dat ik voor sommige mensen in deze stad niets anders ben dan de nicht van een gevangene!”

„En dat is nu juist, wat dezen jongen Terry te wachten staat. Drie jaar in de Staatsgevangenis! Indien jij al hebt moeten ondervinden, wat je ondervonden hebt, omdat je óóm — zwak is geweest, bedenk dan eens, wat die jongen voor een leven zal hebben. Ik mag je graag, Kathleen” — de hand van den man trilde licht — „en ik heb erg veel op met Tod. Er zijn takken in mijn bedrijf, waar 'n man van Bob Terry's bijzondere ervaringen en psychologische gesteltenis van veel nut zou kunnen blijken. Ik ben openhartig, is 't niet? Ik kan Bob Terry gebruiken, wanneer hij dat zou wenschen.”

„U bedoelt toch niet —?”

„Op een oneervolle manier? Volstrekt niet. Oneerlijke lui zijn gemakkelijk genoeg te krijgen. Ik heb

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De David Blesstraat, aangelegd in 1899, werd genoemd naar David Joseph Bles, een bekend Haagsch kunstschilder, van wiens hand eenige schilderijen in het museum in de Zeestraat te zien zijn. Hij werd hier ter stede geboren in 1821 en stierf hier in 1899.

er genoeg om me heen: menschen die in de gevangenis zijn geweest en menschen die er behoorden te zijn. Maar een jongen man, die recht-schapen en verbitterd is en een helpende hand weet te waardeeren, kan ik gebruiken. Ik wil daarom eens met hem spreken, wanneer hij jou komt opzoeken."

Zij keek verrast op. „Mij komt opzoeken?"

„Natuurlijk komt hij jou opzoeken. Hij en Todd Shannon waren celgenooten en dikke vrienden. De jongen had geen enkelen anderen vriend in de gevangenis. Het kan wel niet anders, of Todd heeft hem naar jou toe gestuurd."

Het meisje knikte langzaam, als in gedachten. Zij had Bob Terry eens gezien: een eenzame, jongensachtige, zwaarmoedige figuur, die triestig rondhing op de binnenplaats van de gevangenis, 'n Zondagmiddag. En behalve waar het gold zijn diepere belangstelling in haar, kende zij John Carmody beter dan hij vermoedde. Zij kende de niets-ontziende meedoogenloosheid, die achter zijn innemende welwillendheid school, de bijna fabelachtige rekbaarheid van wat hij zijn „elastieken opvattingen omtrent recht en onrecht" beliefde te noemen; en de zelfzucht, die zoo grotesk gemengd was onder z'n filantropie. Maar zij wist ook, wat Bob Terry tegemoet zou gaan, en omdat deze oplossing voor den jongen man het minste van twee kwaden scheen, knikte zij in half-weifelende instemming.

„Als hij u wenscht te spreken —"

„Zorg ervoor, dat hij dit wenscht. Ronduit gezegd, ik zou Terry graag voor mij winnen. Ik zou willen, dat hij zelf wenschte, in mijn dienst te treden. Jij kunt dat voor me bewerken. Ben ik openhartig genoeg?"

„Ja. Maar als hij me nu niet komt bezoeken?"

„Dat zal hij. Daar ben ik zeker van. En ik stel heel veel belang in hem."

„Dat heb ik opgemerkt —"

Carmody maakte een beminnelijk gebaar. „Egoïsme," besloot hij op een toon, die duidelijk moest te kennen geven, dat de belangstelling volstrekt niet zelfzuchtig was.

Het meisje wachtte onbeweeglijk, tot hij zou voortgaan met spreken. En een paar minuten lang zat hij haar aan te kijken. Haar profiel, dat zich zoo zuiver afteekende tegen het morgenzonlicht, de lokjes ravenzwart haar, die langs haar wangen lagen. — De telefoon op zijn lessenaar rinkelde.

Kathleen legde haar hand op het toestel. „Zal ik even hooren, mijnheer?"

De spanning was verbroken. Kathleen sprak enkele woorden in den hoorn, daarna wendde ze zich tot haar patroon.

„Iemand die u volstrekt persoonlijk wil spreken, mijnheer."

ACHTSTE HOOFDSTUK

Bob Terry stond te rillen onder de ijskoude douche en schudde zich als een jonge hond, die gezwommen heeft. Toen draaide hij de kraan dicht, wikkeld zich in een groot ruig badlaken en begon zich duchtig droog te wrijven.

Hij staarde door het raam van zijn kamer naar buiten in den verrukkelijken morgen. In de buurt gonsden de verwijderde geluiden van elken dag: straatventers prezen hun waren aan, huisvrouwen en dienstmeisjes riepen elkaar iets toe, kleine kinderen — nog onder den leerplichtigen leeftijd — speelden op straat of in de tuinen, en de chauffeurs van de aangrenzende huizen waschten de auto's of rolden de glooiende, smaragdgroene grasvelden.

Bob hoorde een licht tikje op zijn deur, juist toen hij zijn chambercloak aanschoot, en bijna onmiddellijk daarop schoof Croesus binnen, een blad voor

zich uit dragend, waarop een appetijtelijk ontbijt stond: geurige koffie, versche room, aardbeien, kruimelende toast en bladdunne sneetjes spek.

„Hier uw ontbijt, meneer Terry — en juffrouw Lois, zij hoopt, dat u lekker geslapen."

„Dank je, Croesus."

„Alles hier best in orde, meneer. De keukenmeid, zij zegt, zij verheugt zich, te koken voor heer als u, die waardeert haar kunst. Zij zegt, niemand heeft eetlust zoo goed als u."

„Dank je."

Het zwarte gezicht knikte ernstig, spleet open in een parelwitten glimlach van oor tot oor en verdween. Bob trok een stoel bij en ging aan de tafel zitten. Dit was wel héél anders dan in de gevangenis-cel: het ontwaken in het kille grijze morgenlicht

opnam en betastte. Het was een groote enveloppe en heel dik. En tenslotte, met een gebaar van weezin, ritste Bob ze open. Er was een brief in en een dun boekje. Hij vouwde het velletje open:

Waarde Bob,

Dit zal verklaren, waarom ik je gisteren vroeg, die kaart te tekenen. Ik heb een kleine bankrekening op jouw naam geopend. Als je balans is uitgeput, hoef je slechts om meer te vragen. Ik hoop, dat je mijn wenk, je een volledige uitrusting van goede kleding aan te schaffen, reeds begrepen hebt.

Wanneer ik iets mocht bezitten, dat je voor jezelf wenscht, wat het ook zij — dan behoef je slechts te spreken. Ik vertrouw, dat je in den ernst en de oprechtheid van deze verzekering geloof.

Peter Borden.

Het bedrag, in het bankboekje aangegeven, bedroeg vijfduizend dollar. Dat was dus de eerste afbetaling op de drie geroofde jaren! Het briefje, de edelmoedige gift, de weelderige kamer in het prachtige huis, heel de uitgelezen omgeving — dit alles droeg er slechts toe bij, Bob Terry nog hopeloozer te verbitteren. Hij hield zichzelf voor, dat Borden trachtte, iets te herstellen, waarvan hij niets begreep. Hij deed Bob groot onrecht, door hem op die manier te berooven van de noodzakelijkheid om te werken. Het schonk Terry weinig voldoening, dat Borden zijn rijkdom met hem deelde. Zijn eenige wensch was, dezen man te zien lijden, zooals hij zelf geleden had: een blik van vertwijfeling en hulpeloosheid in zijn oogen te zien. Inplaats van betooverd en bedwelmd te worden door dit sprookjes-

land van weelde, verfoeide Bob het.

Hij hoorde er niet. Hij had er nooit in gepast en zou er nooit in passen.

Toen was het, dat hij het besluit nam, Todd Shannon's nichtje te gaan opzoeken. Niet, dat hij ook iets maar voelde voor de kennismaking met het meisje, maar haar verwantschap met Todd scheen toch wel een waarborg, dat zij een persoon-tje zou zijn, waar mee te praten viel, misschien wel iemand, die de gevoelens zou begrijpen, welke hij zelf niet kon ontleden. Zelfs de atmosfeer van de gevangenis leek hem op het oogenblik te verkiezen boven deze drukkende luxe. En nu en dan werd hij opeens bang voor zichzelf, zooals hij daar zwiingend rondsloep door het huis van Peter Borden: hij had van zijn gevangenis-makkers geleerd, hoe te haten — en hoe dien haat in daden om te zetten.

Hij kleedde zich haastig en schoot een van de kostuums aan, die hij in de kleerkast van zijn kamer had gevonden, den eersten dag van zijn aankomst. Hij ging de trap af met den afgemeten gevangenis-tred, die hem eigen was geworden, zonder rechts of links te kijken. En toen hij op de veranda kwam, stond Lois Borden op en kwam hem tegemoet.

Zij zag er onbeschrijfelijk koel en frisch uit in haar ochtendjaponnetje van simpel wit. Heur haar, dat roodgoud scheen in de morgenzon, was glad langs haar hoofd geborsteld en ze stond daar als een edele, dauw-frissche roos op een langen, slanken stengel.

„Ga je uit, Bob?"

Hij zag haar niet aan. „Ja."

„Ben je met de koffie weer thuis?"

„Nee juffrouw."

Ze kromp ineen bij dat „juffrouw".

„Je houdt ons niet dikwijls gezelschap."

„Nee juffrouw."

„Ik dacht — misschien — zou je graag af en toe eens bij me komen praten."

(Wordt voortgezet)

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De Van der Helststraat werd eveneens aangelegd in 1899 en genoemd naar Bartholomeus van der Helst, die vooral groote vermaardheid heeft verkregen door zijn schutters- en regentenstukken, die in verschillende musea zijn te bewonderen. In het Mauritshuis kan men van hem zien een portret van Paulus Potter en enkele andere portretten. Hij is geboren in Haarlem in 1613 en stierf in Amsterdam in 1670.

bij het doordringend gedreun van de gong, het gedempte vloeken en foeteren rondom, het knarsen van ijzeren bedden op betonnen vloeren, het slaan met zware stalen deuren en dan het eentonige geschuifel naar de holle eetzaal, waar de gevangenen niet mochten spreken. Hij leunde achterover in zijn stoel en bestrooide zijn aardbeien met suiker; daarna goot hij er den blanken, verschen room over — maar zijn gezicht stond niet opgewekt. Alle luxe van de laatste drie dagen was voor hem in bitterheid veranderd. Dit was al evenmin de sfeer waarin hij zich thuis voelde, als de gevangenis dit was geweest. In den afgrond, waarin hij geleefd had, was hij buiten zijn schuld neergeworpen; op deze hoogten kon hij evenmin vrij ademen.

Hij begreep, dat dit Peter Borden's manier was om zijn ongelijk te bekennen. Maar het ging boven Bob Terry's krachten, te vergeven of te vergeten. Drie martelende, eindeloze jaren lang had hij een haat jegens dezen man gevoeld, was hij bezielde geweest door dien éénen verschrikkelijken wensch: Borden te doen lijden, zooals hij zelf geleden had en Borden's edelmoedigheid had dien wensch niet verzwakt, maar juist versterkt. De eenige uitwerking, die ze op Bob scheen te hebben, was, dat hij er zich met den dag meer in verdiepte, dat de man, die hem naar de gevangenis had gezonden, al die drie jaren lang in deze koestering van weelde had geleefd. Bob had niet veel gesproken sedert Peter Borden's uiteenzetting; geen enkel woord van dank was over zijn lippen gekomen. De gewoonten van drie lange jaren worden niet zoo gemakkelijk afgelegd als de gevangenskleeven. En zoowel Peter Borden als zijn dochter Lois hadden zijn zwijgzaamheid geërbiedigd, die zij uitlegden als verwarring en schroom, en ze hadden hem geheel vrij gelaten om zijn eigen weg te gaan.

Halverwege zijn ontbijt ontdekte Bob plotseling een enveloppe op het dienblad. Ze was geadresseerd in het mooie, kleine schrift van Peter Borden. Zijn mondhoeven vertrokken smadelijk, toen hij ze

Overal ontstaat nieuw leven;
Katjes aan de sloot in 't land
Hangen in de lucht te beven
Boven katjes in de mand.

Lente

Welkom, Lente, in het bosch.
In uw teed'ren groenen dos;
Welkom met uw zeilgeklater
Op het zonbeschenen water.

Wat al ijver en gezwoeg
Met gezaai en met geploeg!
Wat gewoel op hoofd en kaden
Met het lossen, met het laden!
Wat getob aan net en want
Langs het Scheveningsche strand!
Wat beweging, wat al leven
Op de straten, in de dreven!
Alles wil ons kondschap geven.

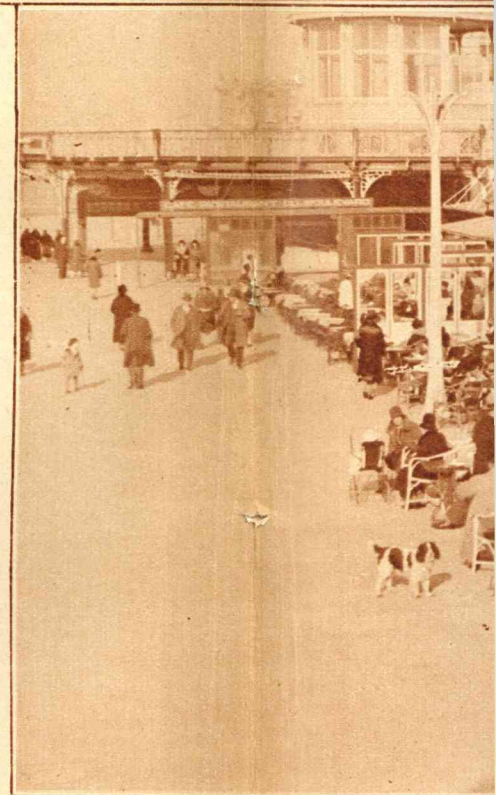

Maar het zijn niet enkel katjes,
Die zich koest'ren in de zon!
Ook deez' geüniformde schatjes
Laven zich aan Lente-bron.

Nauwlijks gaat de zon weer schijnen,
Of de schoonmaak meldt zich aan!
Muren, trappen, pui, gordijnen,
Alles moet extra „gedaan“!

De natuur krijgt nieuwe kleuren,
Prijkt in feestlijk groenen dos!
Zelfs de Kurhausleeuw gaat geuren
In een verfje, groen als mos!

Langs de zee, op de terrassen
Langs den fraaien boulevard
Staat het zonnelicht te plassen
Op genietend Hagenaar.

n. Lente, in het bosch.
 eed'ren groenen dos;
 n met uw zeilgeklater
 zonbeschenen water.

ijver en gezwoeg
 zaai en met geploeg!
 woel op hoofd en kaden
 t lossen, met het laden!
 tob aan net en wani
 met Scheveningsche strand!
 weging, wat al leven
 straten, in de dreven!
 il ons kondschap geven.

Lenteboden! crocusbloemen,
 Vogelen verkonden luid
 Komst der lente — mugjes zoemen —
 Zelfs de ijsco „loopt al uit“!

Twee te voet, twee op den wagen,
 Och, dat was een leuk kwartet!
 Jammer is 't, dat twee der blagen
 Achter moeder zijn gezet....

Dat, met zonneglans omstraald,
 Lent' en liefde is neergedaald.
 Boom en heester, hef uw top
 Welig naar den hemel op!
 Laat uw knoppen, laat uw twijgen
 Voller zwellen, hooger stijgen!
 Laat uw bloesems, mild bevrucht,
 Geuren spreiden door de lucht!
 Murmlend vlietje, speel en vloe
 Losgeketend uit uw boei!
 Lek, omdartel en besproei
 Met uw zoele lentedropjes
 Prille botjes, volle knopjes,
 Die zich wiegen aan uw zoom
 En zich spiegelen in uw stroom!
 't Zonlicht komt uw zilvren plooiën
 Dicht met goudstof overstrooien.
 Waar de vischjes zich mee tooien
 Op den paarlmoeren rug.
 Als zij, onnaoogbaar vlug,
 Uit uw schoot naar boven schieten.
 Lentelucht en lust genieten: —
 Lispel, met uw zacht geluid,
 Murmlend beekje, uw blijdschap uit!

Langs de zee, op de terrassen
 Langs den fraaien boulevard
 Staat het zonnelicht 't plassen
 Op genietend Hagenaar.

Lente, Lente, lieve Lente,
 Met uw zon en levenskracht
 (Ziet maar naar deez' schoone prenten!) —
 Hebt ge alle goeds gebracht!

Japansch Binnenhuisje. Meubels zijn er slechts weinige in de Japansche woningen. Het interieur doet eenigszins denken aan onze „nieuwe zakelijkheid”.

Gekke Topie

DOOR L. A. M. VIERHOUT

Het zachte lenteweer wordt ook in Japan afgewisseld door koude regenbuien. Twee dames op wandeling.

UIT HET LAND WAAR DE *Orchideeën* BLOEIEN

„Vader, laat mij clown worden!”
Voor de zooveelste maal vroeg het kleine, bruinoogige kereltje dit aan zijn vader en voor de zooveelste maal antwoordde deze weer: „Goed, jongen, als je groter bent.”

De beide ouders keken over tafel elkaar aan en lachten nauwelijks merkbaar over die komische beroepskeuze van hun jongen.

Ze wisten zoo goed, waarin kinderidealen bestaan: het klingelen met een bel of het rijden op een auto van de brandweer oefent steeds een bijzondere bekoring op een kinderbrein uit.

Zoo ook de vraag van hun jongen.

Eens was hij mee geweest naar een circus en had aandachtig de clowns bekeken, die zoo potsierlijk waren beschilderd en van die leutige grappige buitelingen maakten, waarom de menschen zaten te bulderen van het lachen.

Een enkele maal had hij ook gelachen, maar het grootste gedeelte had hij toch stil zitten kijken

Japansche schoolkinderen in nationale dracht...., maar met een Europeesch hoofddeksel.

naar die zotte gezichten met die dikke verflaag.

Toen hij aan de hand van zijn vader uit de groote tent kwam, had hij voor de eerste maal z'n vraag gesteld: „Vader, laat mij clown worden.”

„Prachtig, jongen! Jij wordt clown,” had hij gezegd, doch inwendig had hij plezier gehad om die dwaze vraag van zijn kleinen jongen, die met zijn droomerige oogen en bleek gezichtje eerder bestemd scheen filosoof te worden.

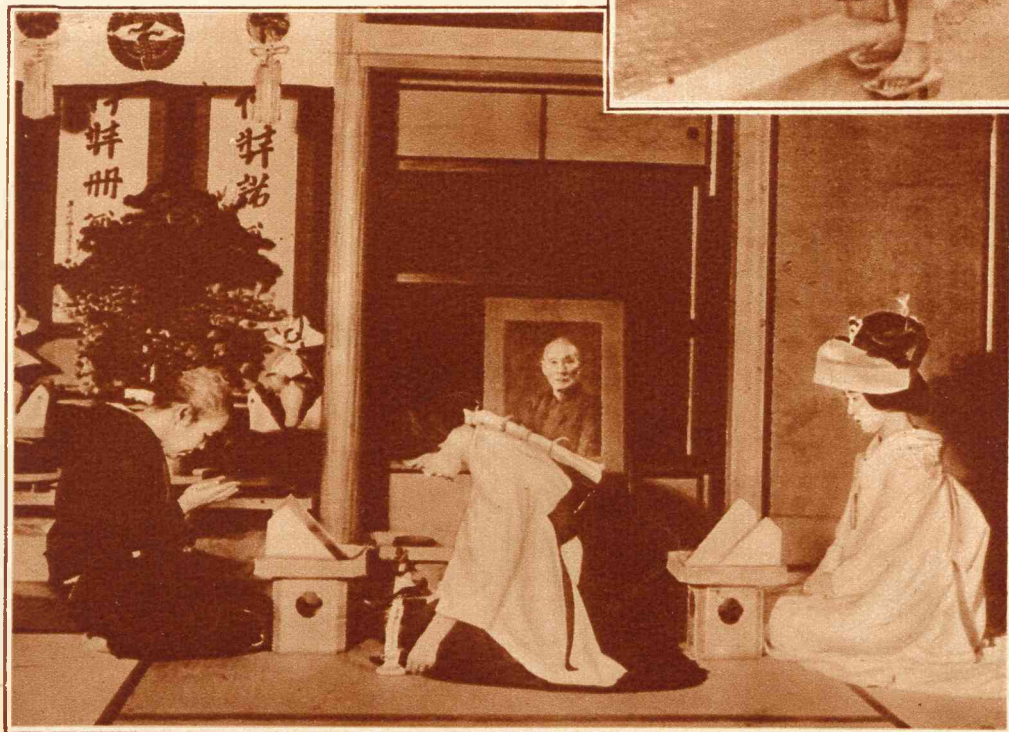
Hij was nu zeven jaar en het was ruim een jaar geleden, doch wel tien-, twintigmaal had hij in dien tijd deze vraag herhaald.

Als niemand op hem lette, keek hij in alle glimmende dingen, welke hij op zijn weg ontmoette. Spiegelruiten, glanzende deuren, glimmende auto's of tramrijtuigen, altijd wierp hij er even 'n blik op en vertrok dan zijn gezicht in een zonderlingen grijns. Uren kon hij zoek brengen met het turen op lege, blikken cigarettendoosjes, koperen knopen of een ander spiegelend ding, dat hij meester had kunnen worden. Alles gaf 'n ander effect, als je erin keek en hij achtte de meest geslaagde gezichten die, waarom hij zelf lachen moest.

Eerst had er niemand acht op geslagen, maar langzamerhand moest men het wel merken, daar hij zelfs tegen zijn lepel en vork de meest zonderlinge gezichten zat te trekken.

Toen hij de eerste aanmerking erover kreeg, bloosde hij, alsof men hem op 'n groot misdrijf had betrapt en sindsdien zorgde hij ervoor, zich eerst te vergewissen, of men op hem lette.

Toen hij naar school ging, voelde hij zich vrijer en iedere

Nog een kijkje in een woonkamer. Tafels, stoelen, schilderijen zijn onbekend. Aan een klein altaar worden de ceremoniën ter eere van de nagedachtenis der overledenen gehouden.

gelegenheid nam hij waar om aan zijn verlangen te voldoen.

Weldra kreeg hij den bij-naam van Gekke Jopie en daar ook de onderwijzers hem niet heelemaal normaal achtten, stond hij al spoedig buiten de schoolgemeenschap, met als eenig genoegen: zijn gekke gezicht. Geen les kon zoo belangwekkend zijn, of hij raakte verstrooid in zijn gezicht, dat hij zag weerspiegelen in den inktpot, in zijn penhouder of in den glanzend gesteven kraag van den jongen, die voor hem zat.

En als dan zoo'n dag weer bitter voor hem geweest was door de vele aanmerkingen, welke hij gehad had, omdat het niet „lukken” wilde, of wyl hij niet opgelet had, terwijl men hem op straat nog had nageroepen voor Gekke Jopie, dan kwam hij verdrietig thuis en fluisterde zachtjes aan het oor van zijn vader:

„Vader, laat mij clown worden.”

En omdat hij van zijn ouders het eenige troetelkindje was, kreeg hij altijd het troostende en toestemmende antwoord, waarmede men al jaren zijn vraag beantwoord had.

Toen, op een goeden dag gebeurde het. Een jongen van de klas had zijn voet uitgestrekt en Gekke Jopie was onder algemeene hilariteit gevallen. Terwijl hij daar op den morsigen grond lag, had men een ronde-dans om hem uitgevoerd en alsmaar geroepen en gezongen: „Gekke Jo-o-pie, Gekke Jo-o-o-pie.”

Toen, misschien den eersten keer van zijn leven, waren hem de tranen in de oogen gekomen en had hij gehuild. Hij was opgesprongen en weggerend, achtervolgd door de aanvoerders van het troepje. Weldra had hij zijn vervolgers ver achter zich gelaten.

Toen hij stil stond, zag hij pas, hoe vuil hij was, terwijl een stekende pijn aan zijn hand hem deed weten, dat deze was opengeschaafd. „Waarom laten ze mij niet met rust, ik doe hun toch ook geen kwaad,” klaagde hij zachtjes voor zich heen. Om den hoek was de gracht met den lagen kademuur, daar zou hij even zijn handen reinigen en dan maar snel naar huis, om troost te zoeken bij zijn ouders.

Bij het water boog hij zich voorover, doch voor hij zijn handen erin doopte, zag hij zijn behuild gezicht in het spiegelgladde watervlak.

Een behuild gezicht was geheel nieuw voor hem en bovendien gaf de reflex van het water er nog een heel bijzondere uitdrukking aan. Al naar gelang hij zich dieper boog of hooger rees, werd zijn gezicht langer of korter.

Een traan plenste van zijn wangen op het water en deed er kringen op ontstaan. Zijn voorhoofd kwam in den kringenrand en deed het rimpelig schijnen. Komisch!

Danseressen oefenen thuis een nieuwen dans, iedere beweging, ieder gebaar met de waaers, wordt van te voren nauwkeurig ingestudeerd

Spelende kinderen in het Stadspark van Tokio.

Als hij z'n geheele gezicht er eens boven hield...

Een plons... en het was gebeurd.

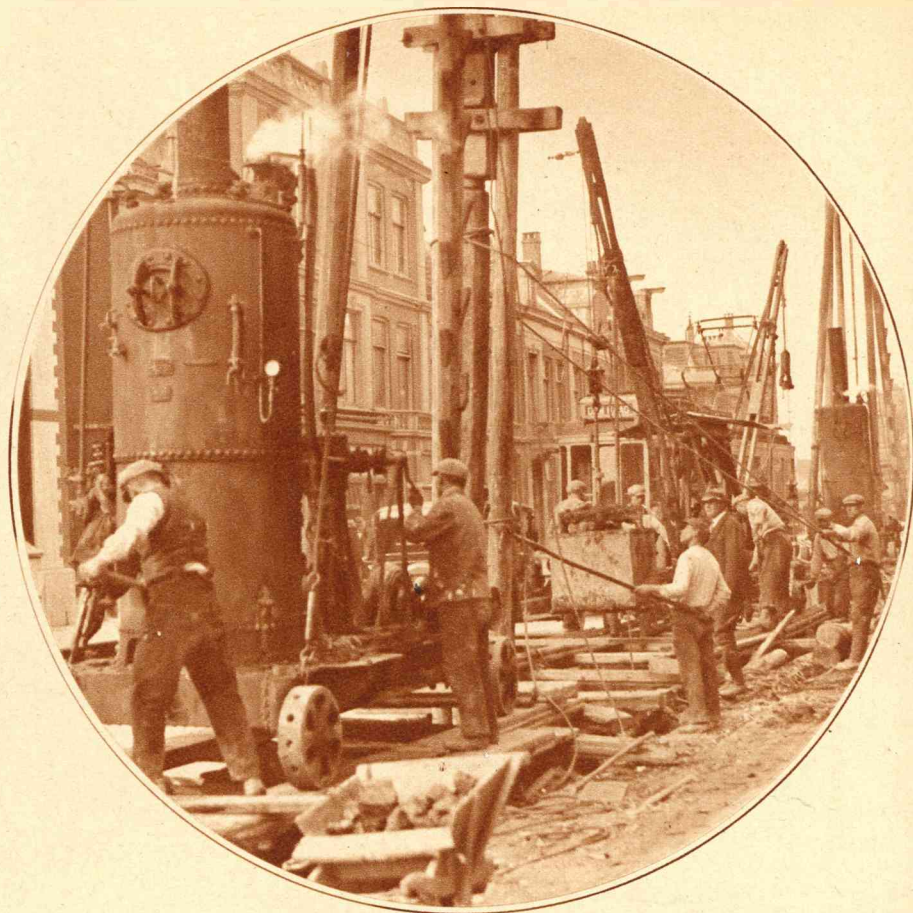
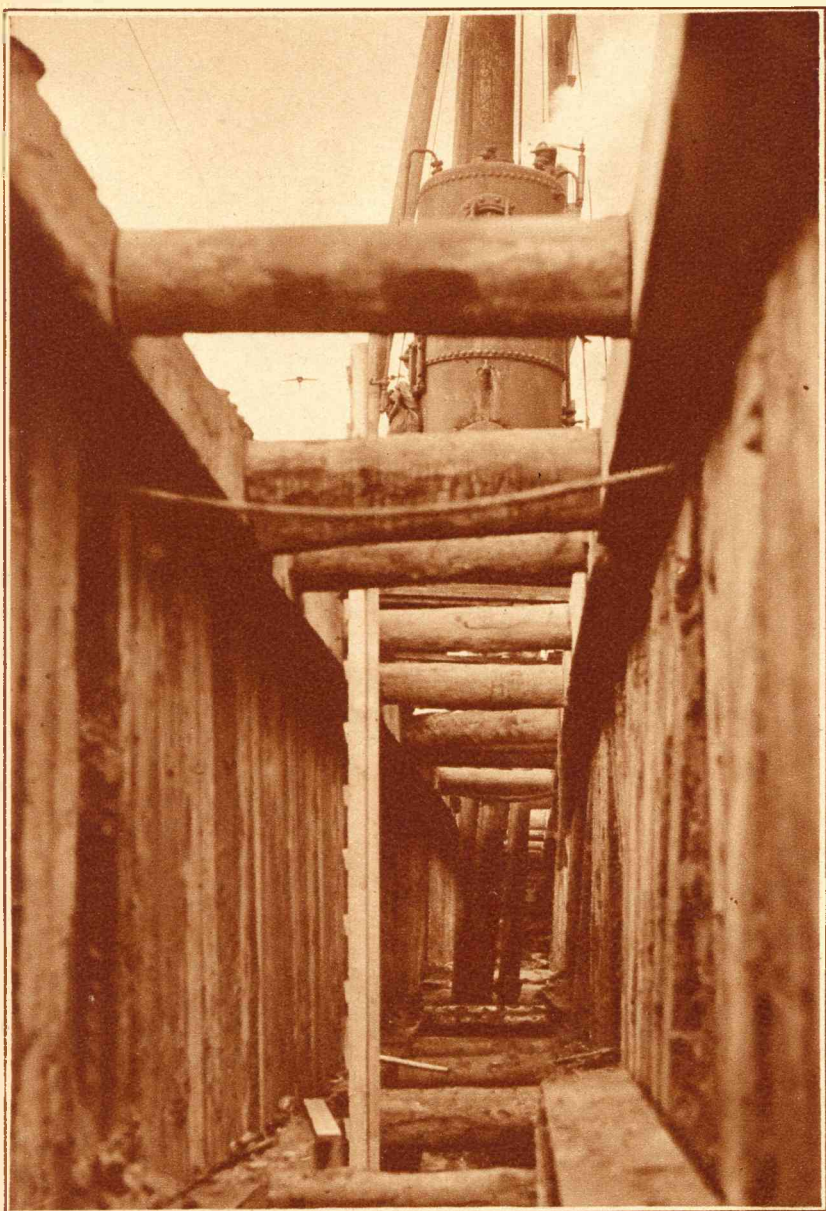
Des avonds vischte de politie uit het grachtje een jongensliktje op, uit wiens zakken spiegeltjes, stukjes blik, en hoopen andere glimmende voorwerpen te voorschijn kwamen...

En de schooljongens hadden een vrijen dag, toen Gekke Jopie begraven werd.

Een stand uit een der oude veelgeliefde volksdansen.

Een aardige straatscène. Een vrouw laat zich door een met staafjes werkenden grijsaard de toekomst voorspellen.

De Stationsweg te Leiden wordt van een nieuwe rioleering voorzien, en in een zoo drukken verkeersweg levert zooiets natuurlijk belangrijke moeilijkheden. Onze foto geeft daarop een aardig kijkje.

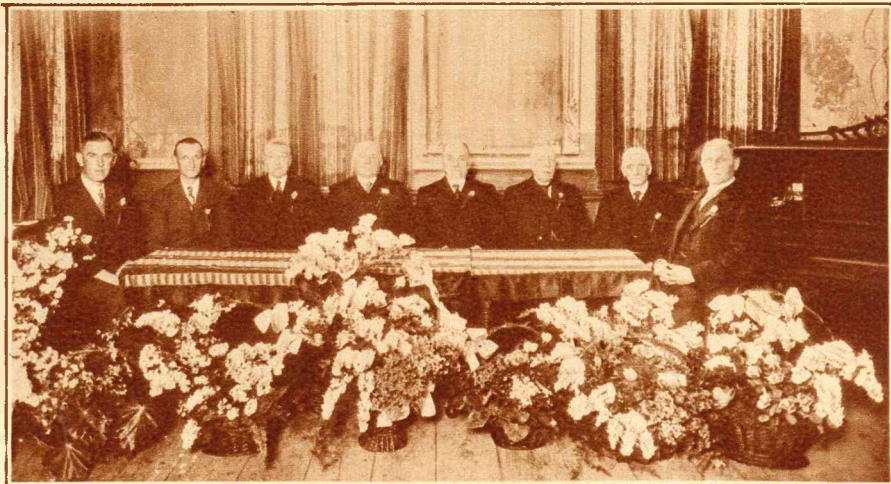
Om inzakken onder het zware langskomende verkeer te voorkomen, heeft men den geheelen werkgang voor de rioleering aan den Stationsweg te Leiden met zwaar hout moeten afschutten en stutten. Een uitgebreid en kostbaar werk dus

UIT LEIDEN

Een levendig en gezellig stadstafereeltje in de Hoogstraat.

De deelnemers aan de Codificatie-Conferentie brachten Zaterdagmiddag een bezoek aan Leiden. Onze fotograaf knipte het gezelschap op een wandeling door de stad.

Te Waddinxveen vierde Zaterdag jl. de plaatselijke Boerenleenbank haar zilveren bestaansjubilé.

GEMENGD NIEUWS

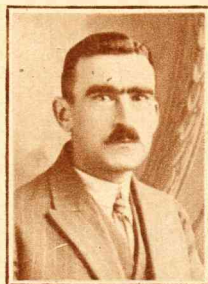

Fabriek aldaar, de man als machinist, de vrouw als kantoorwerkster.

De beroemde Hongaarsche altzangeres Maria von Basilides geeft Vrijdag 11 April een liederenavond in Diligentia. Op het concert, dat zij reeds eerder hier ter stede gegeven heeft, behaalde zij zulk een succes, dat velen deze gelegenheid zullen aangrijpen, om van hare zeer gave kunst te genieten.

Op 1 April mocht het echtpaar W. de Boer-Lansing te Zoetermeer-Zegwaard den dag herdenken, waarop het voor 25 jaar in dienst trad van de N.V. Centrale

De scheidende directeur van het Haagsche Postkantoor heeft Maandagavond j.l. afscheid genomen van zijn personeel in de hall van het kantoor aan de Prinsestraat. Op de groep, welke wij bij die gelegenheid kielden, komen van links naar rechts voor de heeren Mr. J. F. van Royen, Algem. Secret. P. T. T., A. P. M. Duynstee, Hoofdinspecteur P. T. T., Ir. Damme, Directeur-Generaal P. T. T., de heer Feltzer (de scheidende directeur) met echtgenoot, Mr. A. Tak, Procureur-Generaal bij den Hoogen Raad, de nieuwe directeur, de heer G. Wolters en de heer J. Lazonder, directeur van den Postcheque- en Girodienst.

Dinsdag jl. mocht de heer J. W. Wassenaar, administratief ambtenaar van het Haagsche Gemeentel. Gasbedrijf, zijn zilveren jubileum als zoodanig vieren.

Zijn 25-jarig jubilé in dienst der H.T.M. vierde Woensdag j.l. de bestuurder de heer B. W. J. Triebels.

Op 1 April j.l. was het 25 jaar geleden, dat de heer A. J. C. Ingeneeger in dienst kwam van het Boter- en Kaascontrole-station te 's-Gravenhage, waar hij achtereenvolgens de functies van controleur en analyst vervulde.

De nieuwe verkeersweg Den Haag-Rotterdam vordert een der grootste werken van dien aard, die er ooit in onze omgeving werden uitgevoerd. Naar 't gereedkomen wordt met verlangen uitgezien, omdat de onhoudbare toestand, waarin hij voorzien zal, reeds al te lang heeft voortbestaan.

VROUWENLEVEN

Zwart met geel bedrukte crêpe de chine vormde het materiaal van dit luchtige zomertoilet.

BIJKOMSTIGHEDEN VAN HET TOILET

De mode geeft niet alleen de groote lijnen aan van het toilet, maar ze lanceert ook allerlei kleinigheden, welke er het eigenlijke cachet aan geven. En er valt ten slotte weinig te voorspellen betreffende het meer of mindere succes, dat aan die verschillende bijkomstigheden zal ten deel vallen.

De modekoningen zelf komen hier voor groote verrassingen te staan. Soms wordt een nieuwe mode zóo algemeen, dat ze daardoor gedoemd wordt tot een snellen ondergang, en een andermaal zullen nieuwigheidjes, waarvan de ontwerpers zich heel wat hadden voorgesteld, er absoluut niet in gaan.

Of nu, bijvoorbeeld, de capes werkelijk in de gratie zullen komen? Wie zal 't zeggen? In elk geval wordt er moeite genoeg voor gedaan. Zagen wij ze óoit in zoo velerlei verscheidenheid als in dit nieuwe seizoen?

Wat zegt ge van de korte schoudercape op het hierbij afgebeelde toilet van Drecoll-Beer? Doet het japonnetje niet denken aan een kostschooljurk? Er zijn echter kleine verschillen. De jurk is vervaardigd van zwart crêpe de chine, de rok is klokkend en de cape is, evenals kraagje en manchetten van wit-piqué, keurig uitgeschulpt.

Een minder eenvoudigen indruk maakt de zwart met geel bedrukte crêpe de chine japon van Champcommunal. Hier is een ander nieuwigheidje naar voren gebracht: de mode der strikken. Strikken worden op de nieuwste modescheppingen op allerlei plaatsen gracieuzelijk bevestigd. Hier zijn ze vervaardigd uit het materiaal van de japon.

De taille is bij dit toilet op natuurlijke hoogte gehouden, terwijl een strook de nieuwe heuplijn markeert. De zeer wijde rok is rond geknipt.

Evenals deze gebloemde is ook de japon van onze derde afbeelding een echte zomerjurk. Zware shantung in licht rose vormde hier het materiaal, dat tot een vlug en sierlijk toiletje is omgetooverd.

De rok geeft weer iets nieuws door de verschillende banden, welke zich aansluiten aan de smalle, met knopen bezette voorbaan. Een geplisseerde jabot van fijn wit linnen vormt

de voornaamste garnering van dit keurige, door het modehuis Drecoll-Beer ontworpen toiletje.

Een Parijsche nieuwigheid voor mantelcostuums is de patte, welke van den rok, over de blouse heen, tot aan de halsuitsnijing reikt.

Soms valt die patte eenvoudig onder het kraagje van de blouse, soms ook splitst ze zich van boven in tweeën en wordt ze aan weerszijden, met een of meer knopen, op de V-vormige halsopening van de blouse vastge-

Japon met geplooiden rok van zware licht rose shantung. Geplisseerde jabot van fijn wit linnen.

hecht. Ook wanneer de mantel open hangt, heeft men dan het effect van 'n japon met bijbehorenden mantel. 'n Andere nieuwigheid is de crêpe de chine japon met bijpassenden langen tweed mantel, waarvan de japon 'n rand heeft uit 't materiaal van den mantel. PAULA DEROSE.

Zwart crêpe de chine japon met korte schoudercape. Kraagje en manchetten van wit piqué.

Deze aardige nachtmutsjes of haarkapjes zou iedere jonge vrouw of jong meisje gaarne in haar bezit willen hebben. Het zijn van die luxe dingetjes, welke men voor weinig geld zelf maken kan.

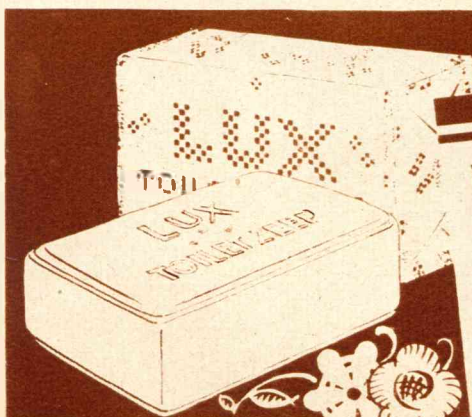
Het eerste modelletje bestaat uit een kruintje (een ovaaltje), waaraan een rechte baan ruim wordt aangezet. Door den onderkant kan een elastiek gehaald worden verder is de onderkant afgezet met een smalle ruche. De rozetten aan beide kanten worden van dubbele stof gemaakt, tusschen de twee cirkeltjes een ruche in de rondte. Op de cirkeltjes kan 'n bloemmotiefje geborduurd worden.

Het is aardig fijne witte batist of crêpe de chine te gebruiken met zacht rose gegarneerd.

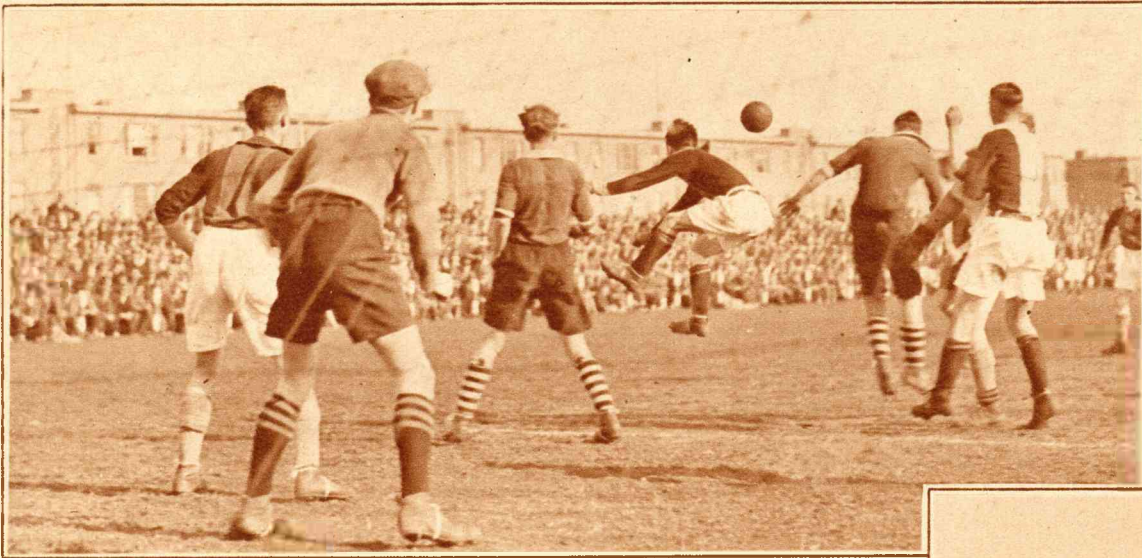
No. 2 bestaat uit 4 parten, verbonden door smalle, aan beide zijden ingehaalde reepjes lint. De parten kunnen van gebloemde dunne zijde of stof gemaakt worden.

Vervolgens 2 aardige modellen met tusschenzetsels van kant, en tenslotte een geschulpt modelletje.

Men kan deze kapjes maken in rose, saumon, wit en mauve; crême of gele kant staat hierbij zeer mooi. L.

LUX TOILET ZEEP
VOOR EEN FRAAIE HUID.
ZACHT - WELRIEKEND - WIT.
25 CTS. PER TABLET
N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN

Onder zeer groote belangstelling is Zondag V.U.C.'s eerste degradatiewedstrijd gespeeld. Moment uit den strijd bij een hoekschoot op het doel van D.H.C.

Sport in de Residentie

In buitengewoon grooten getale hebben de Haagsche voetballiefhebbers Zondag V.U.C. gadeslagen in den eersten degradatie-wedstrijd. Hoe men op het niet bepaald best geacommodeerde terrein aan den Loosduinschen weg zoo'n massa volk heeft weten te bergen, is ons een raadsel. Een feit is het echter, dat die massa er was, en dat het aantal klachten zeer gering bleek. Daarvoor verdienen de bestuurders van de in degradatiegevaar verkeerende Haagsche club zeker een woord van lof.

Alleen hiervoor had V.U.C. misschien iets meer verdiend dan een gelijk spel. Wat het vertoonde spel betreft, mocht V.U.C. niet meer verlangen.

Wij weten wel, dat in dit soort wedstrijden goed voetbal sporadisch voorkomt. De lucht is daarvoor te veel electrisch geladen en de spelers hebben in den regel een groot overschot aan zenuwen. Maar beter, veel beter, dan het Zondag was, kan het zeer zeker en zal het ook moeten, wil V.U.C. voor de eerste klasse behouden blijven.

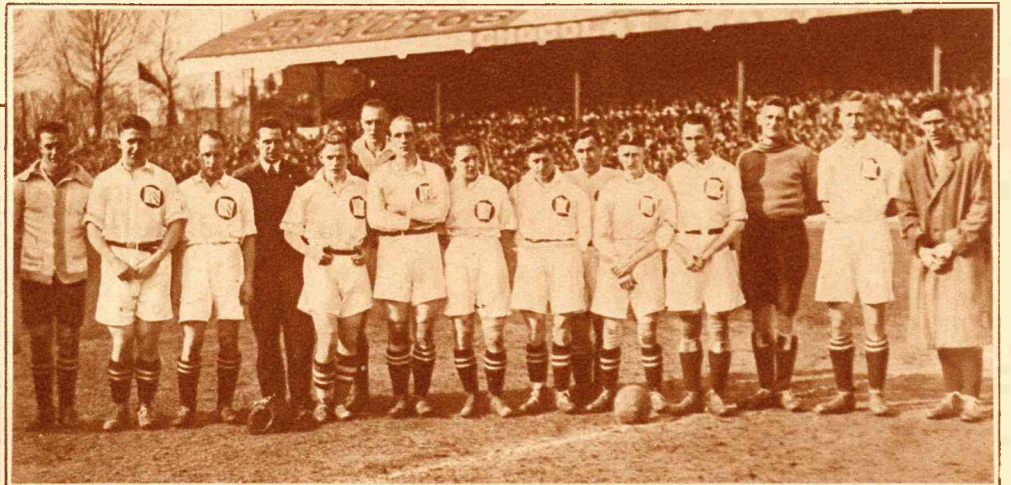

Een tweede kiekje uit den wedstrijd V.U.C.-D.H.C. Het Delftsche doel nogmaals in gevaar.

De V.U.C.-ers moeten woekeren met de ruimte, omdat hun veld bijna geheel is ingebouwd. De toeschouwers komen na afloop ook al ruimte te kort. Hierboven het bekende bruggetje.

Gunstig is de situatie na den uitslag van den eersten wedstrijd voor V.U.C. zeker niet. Het spelen op eigen grond is vooral in dit soort wedstrijden een groot voordeel. Zien wij eens naar de andere promotiecompetitie in het Westen, dan blijkt, dat in de drie gespeelde wedstrijden steeds de thuisclub aan het langste eind heeft getrokken. Natuurlijk kan men dit niet als maatstaf nemen,

Het Zwaluwen-elftal, dat Zondag in Antwerpen met 2-0 van 't Provinciaal Antwerpsche team won. Van links naar rechts Quax (reserve) Landaal, v. Kesteren, v. d. Broek, Langedaal (reserve), Kluin, Ruisch, Breitner, Vermetten, v. d. Heyden, Denis, v. d. Meulen, v. d. Broek, Krom (reserve).

Op Houtrust werd Zondag een rugbywedstrijd gespeeld tusschen de Delftsche Studenten en de Mayfair Wanderers, Engelsche-rugby beoefenaars van de Antwerp Britis Sport. Een aardig moment tijdens de match. Waar de madeliefjes ontbreken plant men spelers.

Waar is mijn Vader?

Des namiddags ging ik naar Bellwood. Dat was een forensen-stadje, twaalf kilometer ver, met een mooi station, omgeven door grasperken en asfaltwegen. Er waren nog geen trams, die de met boomen beplante straten bedierven, en het was bijna bevroren van stijfdeftigheid. Het huis van de Maitland's lag aan het einde van een der hoofdstraten, die er eens de oprijlaan van was geweest. Miss Letitia, die zeventig jaar oud was, had in vroeger jaren genoeg handelsgeest gehad, om haar voorvaderlijken grond — of eigenlijk hun voorvaderlijken grond, ofschoon miss Jane gewoonlijk niet werd meegeteld — te verkavelen tot bouwterreinen, met uitzondering alleen van het gedeelte vlak om het huis. Nadien hield men de dames Maitland voor onnoemelijk rijk. En aangezien ze nooit iets uitgaven, is er geen twijfel aan, of ze waren het.

Ik had al eens eerder te Bellwood gedineerd, en ik had er geen vrolijke herinnering aan. Miss Letitia was doof, maar ze wou het niet weten. Met soevereine onverschilligheid kon ze zich opeens in het gesprek mengen met een opmerking over een andere kwestie, die je dwong opeens met je gedachten op heel andere dingen over te springen, zoodat de maaltijd een serie gymnastische hersenoefeningen werd. Miss Jane, die op dit punt een langdurige ervaring bezat en toch alleen maar oppervlakkig aan de conversatie deelnam, bleef er volkomen geduldig bij; ik leefde voortdurend in stil protest.

De heerschappij van miss Letitia bepaalde zich echter niet tot de conversatie: haar zuster Jane was haar slavin, die zij kleeneeren en afsnauwen kon naar hartelust. In de oogen van miss Letitia was miss Jane, ondanks haar vijftenzestig jaren, nog altijd een kind, en somtijds een stout kind. Inderdaad is menig kind van tien minder onnoozel dan zij was. Miss Letitia gaf haar boeken te lezen, waaruit passages waren weggescheurd, en verbood haar, de rubriek Rechtszaken in de krant te lezen. Eens, toen er een dienstmeisje was, dat zich verfdde en met een jongen omging, werd miss Jane uit logeren gestuurd en niet teruggeroepen vóór 't huis ontsmet was.

Arme miss Jane! Ze kwam mij dien avond met zenuwachtige hartelijkheid in de hall tegemoet, wetende, dat ze althans daar veilig zichzelf kon zijn, aangezien zij wist, dat miss Letitia mij altijd zat te verwachten op een troonachtige paardenharen sofa in de achterkamer. Ze had een nieuwe kanten muts op en was opgewonden spraakzaam.

„Onze nicht is hier,” verklaarde ze, terwijl ik mijn jas uitdeed. — „alles was ons bij Jane, mijn bij Letitia — en we krijgen ijs bij 't diner. Zegt u alstublieft, dat ijs geen kwaad kan, meneer Knox. Mijn zuster is er zoo op tegen en ik heb er zoo om gezeurd.”

„Ijs is niet schadelijk,” zei ik; „de dokter heeft het voor mijn kleine neefjes voorgeschreven en ik ben er zelf dol op.”

Miss Jane straalde van voldoening. Ja, dien heelen avond was het dametje bijna onnatuurlijk vrolijk. Misschien kwam het van de nieuwe muts. Later heb ik geprobeerd haar gedrag te doorgronden, mij ieder woord te herinneren, dat ze sprak, mij alles voor den geest te halen, dat ook maar eenige aanwijzing gaf; maar ik kon niets vinden, dat verklaarde wat volgen ging.

Miss Letitia ontving mij, zooals gewoonlijk, in de achterkamer. Miss Fleming was daar ook; zij zat bij een der ramen te naaien, en in haar gladde witte japon, met het haar achteruit gekamd en in een vlecht om het hoofd gelegd, zag zij er nog jonger uit dan den vorigen keer. Er was geen tijd voor conversatie. Miss Letitia begon aanstonds te betoogen hoe verkeerd het was, stroop en boter op het brood van verweesde negerkinderen te doen, en het meisje bij het raam ging, na mij te hebben aangezien en

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

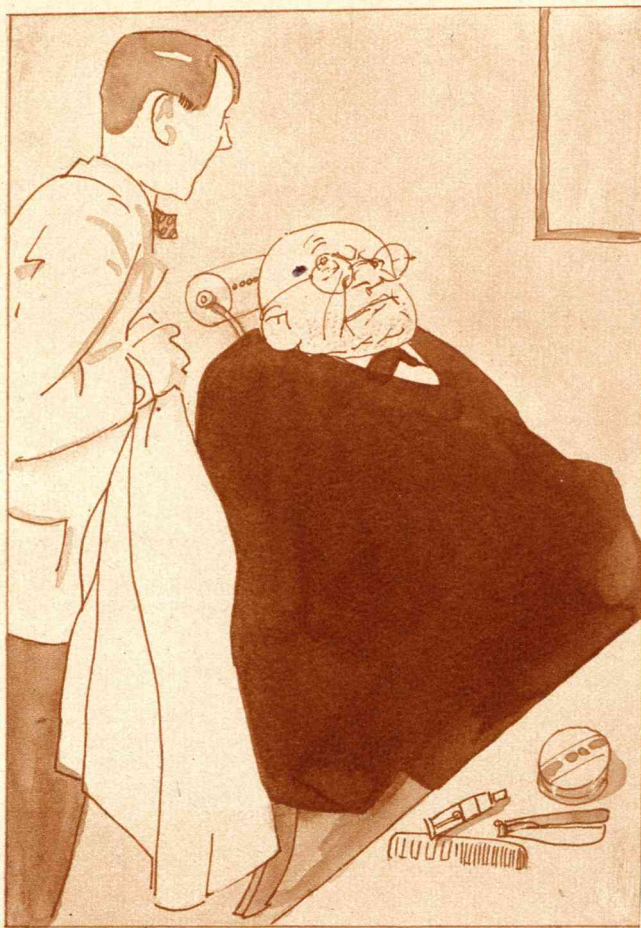
vlug van mijn gelaat te hebben gelezen, dat er geen nieuws was, door met haar naaiwerk.

„Van stroop krijgen ze wormen,” zei miss Letitia gedecideerd, „van varkensvleesch ook. En toch denken die schapen, dat de hemel driemaal daags stroop en varkensvleesch voor ze eischt.”

„Heelemaal niets?” vroeg miss Fleming voorzichtig, haar hoofd gebogen over haar werk.

„Niets,” antwoordde ik, onder bescherming van de tafellakens, waarop de geest van miss Letitia was overgesprongen. „Ik heb er een handigen hel-

Professor Priem Pruttelt:

Kappersbediende: „Scheren, meneer?”

„Nee — knippen”!

per aangezet.” En toen ze mij vragend aanzag: „Ik kon het niet zonder detective stellen, miss Fleming.” Klaarblijkelijk had een nieuwe dag van spanning haar wantrouwen in de politie verzwakt, althans zij knikte toestemmend en ging door met naaien. De eentonige alleenspraak van miss Letitia duurde voort, en ik luisterde ernaar zoo goed ik kon. Want het licht was aangestoken, en bij iedere beweging, die het meisje maakte, kon ik het schitteren zien van een diamanten ring aan haar vinger.

„Als ik er niet op paste, zou Jane ze ongelukkig maken,” zei miss Letitia. „Ze geeft hun appels als ze hun gezicht schoonhouden, en de rekening voor zeep is al tweemaal zoo hoog geworden. Eens per dag met zeep wasschen is genoeg voor een negerkind. Ruikt u niet iets aanbranden, meneer Knox?”

Ik snoof en loog, waarop miss Letitia haar zijden japon, haar zwarte weesjes en haar majesteit buiten de kamer bracht. Toen de deur dicht was legde miss Fleming haar naaiwerk neer en stond op. Nu eerst zag ik, hoe bedrukt ze er uitzag.

„Ik durf het hun niet te vertellen, meneer Knox,” zei ze. „Het zijn oude mensen, en ze mogen hem toch al niet graag. Ik heb vannacht niet kunnen slapen. Stel u eens voor, dat hij teruggekomen

is en het huis verlaten vond!”

„Dan had hij toch aanstonds hierheen getelefoneerd, denkt u niet?” opperde ik.

„Ja, dat is waar,” Zuchtend nam ze haar werk weer op. „Maar ik ben bang, dat hij niet komt, — niet zoo gauw tenminste. Ik heb vandaag voor tante Letitia theedoeken gezoomd, dat ik er dui- zelig van word, en ik heb den heelen dag moeten denken aan iets, dat u gisteren zei en dat ik niet begreep. U zei, u weet 't nog wel, dat u geen detective was, en dat sommige mannen negentien van vijftigertig konden aftrekken en niets overhouden. Wat bedoelde u daarmee?”

Een oogenblik stond ik sprakeloos.

„Dat wil zeggen... ik... ja ziet u,” stotterde ik, „dat was zoo maar een manier van spreken... zooiets als beeldspraak...” En toen kwam de boodschap, dat we aan tafel verwacht werden, en ik was gered. Onder het diner zei ze weinig of niets, maar ik bemerkte, dat ze één- of tweemaal naar me keek met een zekere peinzende verwondering; en het was me, alsof ik haar die afschuwelijke getallen zag keeren en wenden in haar geest.

Miss Letitia voerde het tafel-presidium met praatzieke majesteit. De twee oude dames aten langzaam en kieskeurig, en miss Jane had een rood plekje op bei haar bleke wangen. Margery Fleming deed kranig alsóf, maar at bijna niets. Ik voor mij genoot een flinke mannelijke portie en vroeg half excuus voor mijn eetlust, maar miss Letitia hoorde het niet. Zij trok het comité van weeshuis-bestuurders aan flarden bij het rundvleesch en roosterde het bij de salade. Maar Jane was één en al bezorgde gastvrijheid.

„Dineert u alstublieft naar genoegen,” fluisterde ze, „de salade heb ik zelf gemaakt. En ik weet, wat er noodig is om een grooten man op krachten te houden. Harry eet meer dan Letitia en ik samen. Is 't niet Margery?”

„Harry?” vroeg ik.

„Mevrouw Stevens is een overdreven domme gans,” deed miss Letitia zich gelden, „en ik heb gezegd, dat ik geen cent aan het huis nalaat als zij presidente wordt. Daarom heb ik u noodig, meneer Knox. Zeg tegen Heppie,” — nu sprak ze tegen de meid — „dat ze deze kopjes in lauw water moet wasschen. Het zijn m'n beste. En dat ze er zelf niet uit drinken mag. Den laatsten keer heeft ze haar tanden uit laten glijden en er een stukje uit gebeten.”

Miss Jane boog zich naar mij toe, nadat ze met een schalksch lachje haar nicht had aangezien.

„Harry Wardrop, — een verre neef, en —” ze raakte de hand aan waar Margery een ring aan droeg — „mettertijd nog iets meer.”

Het meisje bloosde, maar ze gaf miss Jane haar hartelijk handdrukje weer.

„Ze hebben een ijzeren hek gezet, terwijl een houten schutting ruim voldoende was,” mokte miss Letitia verder. „Dat is verkwisting, noodlottige verkwisting.”

„Harry loeert bij ons als hij in Manchester is,” ging miss Jane voort, met een knikje naar miss Letitia, alsof zij toestemde in de veroordeeling van het comité. „Hij is tegenwoordig haast altijd in Plattsburg. Hij is secretaris van Margery's vader. Dat is een heel belangrijke positie en we zijn wát trotsch op hem.”

Ik had wel iets dergelijks verwacht, maar toch smaakte de rest van het maal mij veel minder goed. Er was een gaping in het gesprek, terwijl het dessert werd binnengebracht. Miss Jane zat te beven, het gezicht van haar zuster bespiedend om ieder teeken van ontstemming waar te nemen; miss Letitia was vervallen in een ontevreden gegrom, en miss Fleming zat, met één hand op tafel, verstrooid naar haar verlovingsring te kijken.

„Je ziet er gek uit met die muts, Jane,” vonniste Letitia, terwijl de borden werden neergezet. „Wat hebben we voor dessert?”

No. 3

„Roomijs,” riep miss Jane over de tafel.

„Schreeuw maar niet,” snauwde Letitia, „ik hoor je best. Hadden we niet afgesproken van yoghurt?”

„Ik zei roomijs, en je zei, dat het goed was,” verdedigde de arme Jane zich. „Als je een kopje warme thee nadrinkt zal het je geen zier kwaad doen.”

„Kletspraat,” zei Letitia snibbig. „Ik ben niet van plan mijn maag te laten bevriezen en hem dan weer te ontgooien als een buis van de waterleiding. Zeg dat Heppie mijn roomijs op het fornuis zet.”

Wij wachtten tot de portie van den kolonel was verwarmd en op tafel stond, verziekelijkt met bleeke tinten. Miss Letitia verorberde het in berusting. „Ik zal er wel weer naar van worden, net als den laatsten keer,” bemoedigde ze ons. „Alleen waren er toen tenminste geen kleurtjes aan.”

Eindelijk was het maal ten einde, maar als ik gehoopt had, Margery Fleming dien avond nog te spreken, werd die hoop teleurgesteld. Letitia stuurde het meisje, hoewel niet onvriendelijk, naar bed, en dreef Jane de kamer uit met een enkelen korten wenk in de richting van de deur.

„Je moest die kopjes maar liever zelf omwaschen, Jane,” zei ze, „en ik weet eigenlijk niet, waarom het beste porselein gebruikt moet worden als er geen officieele visite is. Wij hebben zaken te bespreken.”

Arme, zachtzinnige, weerloze miss Jane! Ze heeft me eens in vertrouwen verteld, dat ze in al haar vijf en zestig jaren nooit zelfstandig een japon gekocht of haar diner gekozen had. Ze werd berispt en bevit met nauwgezette volharding, en de kamer uitgestuurd, zoodra er een onderwerp ter sprake kwam, dat eenige vrijmoedigheid van taal eischte. Ze was even eenvoudig als een kind van tien, even weinig wereldsch als een baby, even... enfin, arme miss Jane, nogmaals!

Toen zij de deur achter zich had dichtgedaan, bleef miss Letitia een oogenblik zitten luisteren, stond plotseling op en liep dwars de kamer door met een voor haar jaren verbazende snelheid, draaide den knop om en opende de deur weer. Maar de gang was leeg; het smalle figuurtje van miss Jane verdween juist de keuken in. De oudste zuster bleef even staan en keerde toen terug naar haar sofa, zonder haar gedrag te verklaren.

„Het was niet over het testament, dat ik u spreken wou, meneer Knox,” begon zij zonder inleiding. „Het testament heeft geen haast; ik ga nog niet dood, — tenminste zoover ik weet. Maar al vind ik, dat u er een boel degelijker uit zou zien als u wat haar op uw gezicht droeg, toch geloof ik, dat u in de meeste opzichten een verstandig man bent. En u bent niet te jong. Daarom heb ik niet Harry Wardrop laten komen: die is te jong.”

Ik zweeg. Miss Letitia boog zich voorover en legde haar beenige hand op mijn knie.

„Ik ben bestolen,” zei ze half fluisterend en ze ging weer rechtop zitten, om beter te kunnen waarnemen, welken indruk haar woorden maakten.

„Is 't waar!” riep ik uit; ik was inderdaad verbaasd. Ik had altijd geloofd, dat het voor iemand, die niet was uitgenoodigd, onmogelijk was, langs natuurlijke wegen in het huis der dames Maitland door te dringen. „Geld?”

„Geen geld, al is er nogal wat in huis.” Dit wist ik. Men zei van het geld, dat in de macht van miss Letitia kwam, dat het aan de circulatie onttrokken was.

„Toch niet... de parels?” vroeg ik.

Zij gaf antwoord met een andere vraag.

„Toen u die parels verleden jaar door een juwelier voor mij liet schatten, hoeveel waren er toen?”

„Iets minder dan honderd, — ik geloof... ja, achtennegentig.”

„Precies,” beaamde zij, als in zegepraal. „Ze zijn afkomstig van mijn moeder. Margery's moeder heeft er een deel van gekregen. Dat is al heel wat jaartjes geleden, jonge man. Ze zijn nu meer waard dan toen, een massa meer.”

„Tweëntwintigduizend dollar,” herhaalde ik. „U weet, miss Letitia, dat ik u indertijd ernstig heb afgeraden, ze in huis te houden.”

Miss Letitia deed alsof ze dit niet hoorde, maar vóór ze verder ging, herhaalde ze haar katachtige bewegingen naar de deur, en vond de gang even leeg als den eersten keer. Weer ging ze zitten, nu zoo dicht mogelijk bij me.

„Gisterenmorgen,” zei ze ernstig, „heb ik het kistje naar beneden gehaald; ik heb ze altijd be-

waard in de kleine safe boven in mijn kast. Toen Jane een portret van mijn nichtje, Margery Fleming, op Harry's kamer gevonden had, dacht ik, dat er wel iets waar kon zijn van de praatjes, die Jane over die twee gehoord had, en — als het een huwelijk werd — enfin, de parels moesten toch vroeg of laat aan Margery komen. Maar... de deur van de safe was niet op slot en stond een eindje open... en tien van de parels waren verdwenen!”

„Verdwenen!” echode ik. „Tien? Maar dat is belachelijk! Als iemand er tien kan stelen, waarom neemt hij ze dan niet alle acht en negentig?”

„Hoe kan ik dat weten,” antwoordde ze grimmig. „Daar heb ik een advocaat voor... daarom heb ik u laten komen.”

Voor den tweeden keer in twee dagen gaf ik denzelfden raad.

OPOE

*Opoe was de laatste jaren
Soms de kluts een beetje kwijt.
Opoe zei de gekste dingen.
Opoe raakte uit den tijd.
Niemand was er die wat snapte
Van wat Opoe deed of dacht,
Dat ze nog zoo oud zou worden
Had niemand eigenlijk vermacht.*

*Zes getrouwde kind'ren had ze,
Allemaal in goeien doen,
Maar d'r man was reeds gestorven,
Daarvan had ze nou pensioen.
Een paar centen had ze ook nog.
Opoe had het lang niet kwaad,
Maar ondanks d'r twaalf kinderen
Stond ze feitelijk op straat.*

*Niemand milde Opoe hebben.
Opoe was het vijfde wiel.
Nutteloos en overbodig
Was de brabe ouwe ziel.
Zoo ging Opoe op een morgen
Met d'r centen naar 't Gesticht.
Waar z' een kamertje kon huren
Op het Zuiden met veel licht.*

*Lang heeft Opoe niet genoten
Van den milden zonneschijn.
Want al spoedig overleed zij.
Uitgeteerd door hartepijn.
Ieder hield nu veel van Opoe.
Ieder voelde het gemis...
Ruzie, twist en tweedracht was er
Oner Opoe's erfenis.*

ADRI.

„Maar dan moet u een detective raadplegen,” riep ik uit. „Als u den dief weet, zal ik wel zorgen, dat hij komt waar hij thuishoort, maar den dief vinden kan ik niet.”

„Ik wil er geen politie bij hebben,” zei ze vastberaden. „Die loopt mijn deur plat en stelt onbeschaamde vragen en laat in de kranten zetten, dat een domme oude vrouw haar verdiende loon heeft.”

„Dus u zult nu de andere naar een bank brengen?”

„U hebt minder gezond verstand dan ik dacht,” snibde ze; „ik zal ze laten liggen, waar ze liggen, en uitkijken. Wie er tien heeft weggehaald, komt nog wel eens terug voor de rest, let maar eens op.”

„Ik zou 't u toch niet raden,” zei ik beslist. „Nu hebt u tenminste het grootste gedeelte nog, en het is een klein kunstje ze allemaal kwijt te raken. En dat niet alleen, — het is gevaarlijk óók, voor u en uw zuster.”

„Allemaal nonsens,” zei de oude dame met diepe overtuiging. „Jane weet niet eens, dat ze weg zijn. Ik weet, wie ze gestolen heeft. Het nieuwe dienstmeisje, Bella MacKenzie. Niemand anders kon er bij komen. Ik sluit het huis iederen avond zelf, en ik ben gewend het heel erg secuur te doen. Het is in de laatste drie weken gebeurd, want Zaterdag voor drie weken heb ik ze nog geteld. De eenige personen in huis in dien tijd, behalve wijzelf,

waren Harry, Bella en Hepsibah, die al bijna veertig jaar bij ons is en die nog niet eens een parel van een ingemaakte komkommer kan onderscheiden.”

„Maar... wat wilt u dan dat ik doe?” vroeg ik. „Bella laten arresteren en haar koffer nazoecken?”

Ik voelde, dat ik met de minuut in de achting van mijn cliënt daalde.

„Haar koffer!” zei ze smalend, „dien heb ik vanmorgen leeggehaald, onder voorwendsel, dat ik haar verdacht van het sparen van keukenzeep. Nee, ze heeft ze natuurlijk begraven in den moestuin. Weet u wat ik graag had dat u deed? Een dag of drie vier hier logeeren, om bij de hand te zijn. Als ik den dief pak, wou ik mijn advocaat in de buurt hebben.”

Ik moest natuurlijk toestemmen. Miss Letitia liet zich zelven niets weigeren. Ik telefoneerde naar Fred, dat ik niet thuis zou komen, luisterde toen, of ik stemmen hoorde, en besloot, dat Margery Fleming wel naar bed zou zijn. Miss Jane bracht mij naar de logeerkamer en keek, of daar alles in orde was. Haar dunne grijze krullen wipten, toen zij in de lampetkan keek, de handdoeken nazag en voelde, of het beddegoed niet vochtig was. Toen ze wegging, bleef ze bij de deur staan en keerde zich bedeesd om.

„Is... is er iets gebeurd, waar mijn zuster over in de war is?” vroeg ze. „Ik... ik vond haar bijna kribbig vandaag.”

Bijna!

„Ze tobt een beetje over haar negerkindertjes,” zei ik. „Ze is er op tegen, dat er den vierden Juli vuurwerk voor hen wordt afgestoken.”

Miss Jane was tevreden. Ik zag het tenger figuurtje in de zwarte japon de gang door gaan, deed toen de deur op slot, en de ramen open, en veroorloofde mij heimelijk te rooken.

VIERDE HOOFDSTUK EEN DIEF IN DEN NACHT

Het duurde niet lang, of er kwam door de wijdgeopende vensters een groote uil naar binnen. Het dier wierp zich op het licht en toen, verblind en geschroeid, begon het met hoorbare stooten tegen het plafond op te tornen. Het vond daar geen doorgang, en kwam weer terug naar de lamp, er omheen draaiend in duizelenden cirkelgang, tot het ten laatste, uitgeput, op de tafel viel en daar op zijn rug bleef liggen, machteloos stuip-trekkend.

Het werd in de kamer een kermis van kleine gevleugelde schepseltjes, die hals over kop hun eigen verderf tegemoet gingen; dus deed ik het licht uit en ging voor het raam zitten, met mijn sigaar en mijn gedachten.

Van de moeilijkheid van miss Letitia trok ik mij niet veel aan. Al was het vreemd, dat er maar tien van de parels gestolen waren, toch, — al het andere wees op een gewoon geval van diefstal. Misschien had de dief gedacht, dat er van ontdekking niet gauw sprake kon zijn, als hij het grootste gedeelte der parels liet liggen. Het geval Fleming bekommerde mij meer. Op zichzelf was de afwezigheid van Fleming niet zoo zonderling. Er moeten in het leven van iederen gewetenlozen staatsman oogenblikken zijn, dat hij 't noodzakelijk vindt, zich tijdelijk aan het oog van het publiek te onttrekken. Maar de insluiping in het huis van Fleming, — het doorsnuffelen van het bureau en het forceeren van de geldla, — en vooral, het briefje met 11 22 er op... dat alles werd door een vrijwillige verdwijning van Fleming niet verklaard.

Ik was aan mijn tweede sigaar bezig, en de lust tot slapen was nog verre van mij, toen ik een voetstap hoorde op het pad, dat om het huis liep. Het was zwarte nacht buiten; hoe ik ook keek, ik kon niet eens het grijs-wit van de cementen stoep onderscheiden. De voetstappen waren opgehouden, maar nu hoorde ik, dat er iemand aan de luiken beneden bezig was. De klink klikte tweemaal, alsof er een dun instrument onder gestoken was om hem op te tillen, en eens hoorde ik een gemompel van teleurstelling.

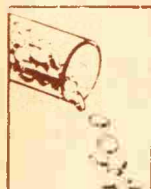
Ik trok mijn hoofd weer naar binnen en trok aan mijn sigaar, tot 't vuur gloeide; bij dat licht zag ik, dat 't kwart vóór twee was. Toen ik weer luisterde, probeerde de inbreker het met een ander raam, waar hij voorzichtig aan schudde.

(Wordt voortgezet)

Vanaf den eersten dag dat U Phosferine gebruikt, zult U Uw zelfvertrouwen, levenslust en energie herwinnen. Het laat U beter eten en beter slapen en U zult er even goed uitzien als U zich voelt. Phosferine wordt met even goede resultaten gegeven aan kinderen.

PHOSFERINE

TABLETTEN

Influenza Zenuwstoornissen
Indigestie Overspannenheid
Uitputting Geschokte zenuwen
Zwakke Geestelijke uitputting
Malaria Slechte spijsvertering
Hoofdpijn Zwakte v. Kraamvrouwen

In Tablet- en Vloeibare vorm; in drie grootten verkrijgbaar: à f 1.-, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED, LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N.V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM TELEFOON 48581

BEL DEN DOKTER

Juist nu, waar U visite krijgt moet de radio stuk zijn! Echt vervelend. Misschien is 't maar 'n kleinigheid. Even 'n telefoontje - en onze storingsdienst komt helpen. Kleine reparaties direct ter plaatse, groote als regel binnen 24 uur. Reparatie-tarief zeer billijk. Onze service-afdeling behandelt met evenveel zorg toestellen, die niet bij ons gekocht zijn.

HOOFDAGENT
N. S. F. RADIO

N.V. Caminada

LANGE HOUTSTRAAT 15, TEL. 10713
FRED. HENDRIKLAAN 250, TEL. 53381

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaart spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 p. potje.

Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is 'n van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21.40
2 persoons 26.40
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S BEDDENMAGAZIJNEN

DEN HAAG, Schoolstraat 31, Piet Heinstraat 106

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

INDIEN GIJ WILT VERKOOPEN

DAN MOET UW ARTIKEL BEKEND ZIJN.

HET MIDDEL OM BEKEND TE ZIJN EN TE BLIVEN IS ADVERTEEREN

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN - TELEF. 53718, 53719

"STORM"
(JOHN BARRYMORE)

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld
GOED VOOR TWEE INVITATIES met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Geldig: Dagelijks, behalve Zaterdag, Zondag en Maandag.
Plaatsbespreking aanbevolen van 11-4 uur à f 0.10 per plaats ook daags tevoren.

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel kopen, wanneer U onze 1e klas

H. B. S. - AMSTEL RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

kunt kopen op termijnbetaling met **f 1.50** per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

DE ZWARTE VIJAND

Houdt het oog op Pieter-de-Smeerpoets. Onzichtbaar komt hij binnen en vindt overal zijn weg; in kleding, in tafel- en beddegoed, in de potten en pannen. Kiest goed Uwe bondgenooten in den strijd tegen hem. Pieter vreest slechts 3 dingen:

Een heldere Huisvrouw. Waschmeisje-zeepoeder en Sneeuwwitgloor.

Het zuivere en uiterst fijne Waschmeisje zeepoeder lost snel in warm water op tot een waschkrachtig sop, dat het vuil los weekt, zelfs uit de fijnste weefsels. Wol en zijde zijn dan ook volkomen veilig met Waschmeisje. Sneeuwwitgloor bleekt het goed wit als sneeuw, maar ook als ontsmettend reinigingsmiddel voor gootstenen, waschtafels en closets is het bij duizenden huisvrouwen populair.

WASCHMEISJE ZEEPPOEDER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN. GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

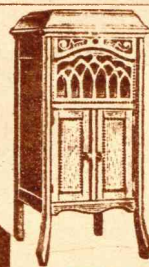
Galsteenlijders!

op aanvraag wordt U het boek met dankbet. en inl., tevens beoordeeling van bekwaame Doctoren, over „ANTIFELLIN“ gratis toegezonden. J. DWARSHUIS, Veemarktstraat 84e, Telef. 915, GRONINGEN

Elke weg is goed op

FONGERS

U koopt het voordeligst direct van de fabriek
GRAMOPHOONS f 5.- per mnd. (als tekening)
met 10 platen (20 nrs.) en 200 naalden.
Vraagt catalogus No. 94
N.V. HEES & Co., DELFT

MODEL A f 100.-

Toonzalen Den Haag: Prinssestraat 36-38
Frederik Hendriklaan 255